

บทนำ

ตัดรักเพราะถูกหวย

เวลาสามทุ่มสามสิบเก้านาที มีฝนโปรยปรายบางๆ ที่
ด้านนอกตัวตึก

ลดดา พรีมพรพรรณ หญิงสาวไทยเชื้อสายจีนผู้มีผิวขาว ดวงตา
เรียวเล็กขันเดียว จมูกโด่ง ริมฝีปากอิมเต็มสีแดง มีไฝเม็ดเล็กข้างแก้ม
เธอสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับกระโปรงยาวสีเข้ม สะพายกระเป๋าผ้าปัก
ลายนกฮูก ข้อมือทั้งสองข้างสวมกำไลลูกบิด

เธอกำลังยืนเหม่อมองทิวทัศน์ด้านนอกผ่านกระจกใสของลิอบบี
และ...พยายามจะเค้นน้ำตา

‘ร้องไห้สิวะไอ้ดา ร้องออกมา! นี่เป็นการบอกลารักข้างเดียว
ตลอดแปดปีของแกเลยนะเว้ย แกต้องมีชิ้นเหมือนนางเอกซีรีส์หน่อย
สิวะ’

ลดดาจะยื่นคะยอตัวเองในใจพร้อมๆ กับหยีตาเต็มที่ แต่พระเจ้า!
ให้ตายยังไงมันก็ไม่มีน้ำตาออกมาสักหยด ทั้งที่เธอรู้สึกเสียใจจนเจ็บ
หน่วงๆ อยู่ไม่น้อย

‘หรือเพราะรวยแล้วเลยร้องไห้ไม่ออก’

เศรษฐกิจนี้คนใหม่จากการถูกหวยรางวัลที่หนึ่งตั้งข้อสันนิษฐาน
ให้ตัวเอง

แต่ก่อนที่เธอจะคิดอะไรเลยเกิดไปมากกว่านี้ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้า
ของใครคนหนึ่งเดินมาหยุดที่ด้านหลัง เมื่อเธอหันไปมองจึงพบว่า เป็น
เขา คนที่เธอกำลังรออยู่ มาพร้อมกับบอดีการ์ดอีกสองคน

อริษฐ์ เศรษฐกุล ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งสวมชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม
เครื่องหน้าหล่อเหลาขยับด้วยความเย็นชาสมชื่อเล่น เขามองมาที่เธอ
นิ่งๆ แล้วเอ่ยถาม

“มีเรื่องสำคัญอะไรเข้ามา”

“อะ...เอ่อคือว่า”

ลดตาเกิตปากคอสั่นขึ้นมาเสียอย่างนั้น ความตื่นเต้นเอ๋ย ความ
กลัวเอ๋ย ประดังประเดเข้ามาจุกรวมกันตรงกลางอก

“ถ้าไม่พูดจะกลับขึ้นไปทำงานแล้ว เวลาของพีมีค่า ไม่ได้มีไว้
ฟังเรื่องไร้สาระ”

“ไม่ไร้สาระนะคะ ดาแค่เอ่อ...ไอ้ย” หญิงสาวกัดริมฝีปากกลาง
เบ้าหน้า ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงไม่กล้าพูดออกไปสักที มันจะไปยาก
อะไรกันกับอี่แค่บอกอริษฐ์ไปตามที่ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรก

“ที่หลังอย่าโกหกว่ามีเรื่องสำคัญอีก เพราะพีจะไม่ให้อภัยเป็น
ครั้งที่สอง”

รองประธานของโรงแรม STK Hotel ลั่นศีรษะ ก่อนจะหันหลัง
เดินจากไป เดินได้เพียงสามก้าวก็ต้องหยุดชะงักเพราะเสียงของหญิงสาว
ที่พูดไล่หลังมา

“ดาจะเลิกจีบพีไอซ์แล้วค่ะ! เพราะว่าเอ่อ...ดาถูกหวยรางวัลที่
หนึ่ง ดาก็เลยคิดว่าชีวิตดาอยู่อีกยาวไกล มีเส้นทางอนาคตใหม่ๆ รอ
ดาอยู่เมื่อมีเงินมากพอ ดามาที่นี่เพื่อบอกลาพีไอซ์อย่างเป็นทางการค่ะ
ดาอยากขอโทษสำหรับทั้งหมดที่ผ่านมา ถ้าความรู้สึกของดา การกระทำ
ของดา คำพูดของดาทำให้พีไอซ์อึดอัดรำคาญใจ ดาจะไม่ทำแบบนั้น
อีกแล้วค่ะ ไม่ทำไปตลอดชีวิตเลย”

“...”

“ขอบคุณที่ให้ตาได้รักพี่มาตลอดแปดปี ถึงจะเป็นรักข้างเดียว แต่ยังไงก็รักษาสุขภาพด้วยนะคะ...”

จบประโยคกลายเป็นว่าน้ำตาเจ้ากรรมดันเอ่อคลอทั้งๆ ที่ตอนแรกเธอบีบเค้นแทบตายมันไม่ยอมออกมา ลดาได้แต่มองแผ่นหลังสีน้ำเงินของเจ้าของร่างสูงโปร่งที่หยุดนิ่ง หวังว่าเขาจะพูดอะไรกับเธอสักเล็กน้อย

แต่ไม่เลย...เขาเดินจากเธอไปอย่างรวดเร็ว แผ่นหลังสีน้ำเงินห่างไกลออกไปเรื่อยๆ จนลับสายตา

“เฮ้อ”

ลดาถอนหายใจ ยกยิ้มมุมปาก น้ำตาไม่ถึงกับไหลอาบแก้มขนาดนั้น แต่มันก็ปริ้มขอบตาแล้ว

จบสิ้นกันสักที่รักข้างเดียว จบสิ้นกันสักที่กับการมองเขาจากทางด้านหลัง ต่อจากนี้เธอจะมองไปข้างหน้า มองเส้นทางอนาคตของเธอเอง

ร่างเล็กกระซิบกระป๋ายสะพาย หันหลังเดินออกจากลิอบปีโรงแรมมาเรียกแท็กซี่

“ไปไหนหนู” คนขับแท็กซี่วัยกลางคนเอ่ยถาม

“ไปเยาวราชค่ะ”

หญิงสาวบอกชื่อชุมชนอันเป็นที่ฐานบ้านเกิดของตัวเองหลังจากปิดประตูรถ

“โอเค” คนขับแท็กซี่พยักหน้ารับ กำลังจะเอื้อมมือไปกดมิเตอร์ ลดาก็ร้องห้ามไว้ก่อน

“ไม่ต้องค่ะ หนูให้ลุงเลยพินหนึ่ง” เธอล้วงธนบัตรสีเทาใหม่เอี่ยมจากกระเป๋าสตางค์ส่งให้

“โหหนู นี่มันมากไป ลุงรับไว้ไม่ได้หรอก” คนขับแท็กซี่ปฏิเสธ

ละล้าละลัก

“รับไว้เถอะคะลุง ช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดีด้วย ลุงไม่ต้องห่วง
หรอคนนะคะ ช่วงนี้หนูรวยมากกก แค่นี้เล็กน้อยคะ นะ รับไว้”

เมื่อเห็นว่าผู้โดยสารสาวยื่นกรานจะให้ ชายวัยกลางคนจึงยกมือ
ไหว้ขอบคุณก่อนจะยอมรับเงินมาพร้อมกับกล่าวอวยพรยกใหญ่

“ขอให้น้องเจริญๆ นะลูก ไปไหนมาไหนมีแต่คนเมตตารักใคร่
เอ็นดู”

“สาธุคะลุง”

ลดตาหัวเราะน้อยๆ พนมมือทว่มศีระชะ พอคุณลุงคนขับแท็กซี่
เริ่มสตาร์ทรถขับออกไปบนถนนสายหลักแล้ว เธอก็หยิบหูฟังในกระเป๋า
ขึ้นมาเสียบกับสมาร์ตโฟนฟังเพลง

หญิงสาวมองแสงไฟออร์มไลต์จากริมถนนขณะรถกำลังแล่นไป
เรื่อยๆ ด้วยความเร็วปานกลาง เสียงเพลงสากลจากนักร้องคนโปรด
ปลุกใจให้เธอพร้อมมุฟออนจริงจังเสียที่

‘ลาก่อนคะพี่ไอซ์’

ลดามันเลือดนักสู้

หลายสัปดาห์ก่อนหน้านั้น...

ภายในห้องนอนขนาดปานกลาง ไม่เล็กมาก แต่ก็ไม่ใหญ่ เตี้ยมนอนขนาดควีนไซซ์ตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้องปูด้วยผ้าปูที่นอนสีเขียวหมอนกับผ้าห่มกระจาดกระจายคนละทิศทาง ตู้เสื้อผ้าไม้ขนาดใหญ่ตั้งอยู่ปลายเตียง หน้าต่างเปิดทิ้งไว้ให้แสงแดดยามเย็นส่องเข้ามาภายในแสงสีส้มอาบได้รูปวาดสีน้ำมันมากมายที่แปะอยู่เต็มฝาผนัง ห้องนี้ไม่มีกลิ่นหอม มีเพียงกลิ่นสี กลิ่นกระดาษ กลิ่นกาลาเท็กซ์ และกลิ่นอับอยู่นิดหน่อย ทว่าพอหลอมรวมกันแล้วกลายเป็นกลิ่นที่เจ้าของห้องชอบเหลือเกิน

ลดา พรีมพรธน หญิงสาววัยยี่สิบสามปี เจ้าของห้องนอนดังกล่าวบนชั้นสองของตึกแถว ชั้นล่างเป็นร้านทองขนาดใหญ่ ชื่อว่า ‘ห้างทองพรีมพรธน’ ตั้งอยู่ในย่านเยาวราช แหล่งชุมชนที่มีชาวไทยเชื้อสายจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ร่างบางในชุดเสื้อยืดสีขาวติดกับกางเกงขาสั้น รวบผมเป็นมวยกลางศีรษะนั่งหลังค่อมอยู่บนโต๊ะทำงาน กำลังปักผ้าเช็ดหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจขณะใส่หูฟังเสียงดนตรีไทยเดิมจากยูทิวบ์เพื่อจะได้เข้าถึงจิตวิญญาณของความเป็นกุลสตรีมากยิ่งขึ้น ข้างกายมีจานสีที่เริ่มแห้ง

กับพู่กันวางทับภาพที่ยังวาดไม่เสร็จ

ผ้าเช็ดหน้าสีขาวเตรียมปักลวดลายตัวอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์ใหญ่สามตัวถ้วน ‘ICE’ ตามด้วยดอกทานตะวันกับรูปหัวใจเล็กๆ ที่มุมขวาล่าง

“โอ๊ย! เอรอ๊ย” ลดาสบถ ก่อนจะสะบัดมือไปมาหลังจากทำเข็มตำนิ้วตัวเองเป็นรอบที่สามของวัน

“ซื้อเอาก็จบ หรือไม่แกก็ไปจ้างร้านที่ไหนก็ได้ให้ปักให้แก เสร็จแล้วก็ค่อยไปอ้างกับพี่ไอซ์ว่าแกทำเอง แค่นี้ง่าย ๆ จะทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยากทำไม”

คำแนะนำแกมบ่นของเพื่อนสนิทอย่างอลินดั่งขึ้นในมโนสำนึกของลดาอีกครั้ง ตอนที่เธอบอกอลินว่าจะปักผ้าเช็ดหน้าให้อริชฐ์เป็นของขวัญวันเกิด

“เออวะ แล้วทำไมเราไม่จ้างร้านทำวะ” คนต่อมความรู้สึกซ้าปรารภกับตัวเองพลางถอนหายใจ ท้อแท้อยู่ได้ไม่นานก็ฮึดนั่งหลังตรงขึ้นมาอีกครั้ง ปรกาศตาเต็มไปด้วยความรัก ความปรารถนาอันแรงกล้า

“ไม่ได้! ต้องโชว์ให้พี่ไอซ์เห็นว่าเรามีความตั้งใจจริง สู้สิวะ น้ำหยดลงหินทุกวันสักวันมันต้องกร่อน ถึงจะหยดมา หนึ่ง สอง สาม สี่ ปีแล้วก็เถอะ ถ้ารวมช่วงแอบรักเฉยๆ ด้วยก็เป็นแปด”

ลดานั่งนับนิ้วมือของตัวเองไปพลางหัวเราะจนตัวโยน... เชื่อเหลือเกินว่าถ้าใครมาเห็นพฤติกรรมของเธอคงบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอเสียสติ ทั้งชอบคุยกับตัวเอง ไหนจะหัวเราะกับตัวเองคนเดียวอีก

แต่ลดาไม่คิดแบบนั้น เธอไม่เคยคิดว่าตัวเองบ้า การพูดคุยถกเถียงกับตัวเองเป็นเหมือนการสำรวจจิตใจ คนเราพูดคุยกับคนอื่น ฟังเสียงของคนอื่นมาเยอะมากพอแล้วในแต่ละวัน ทำไมจะพูดคุยกับตัวเอง ฟังเสียงของตัวเองบ้างไม่ได้ล่ะ

เวลาล่วงเลยผ่านไปจากหกโมงเย็นมาเป็นสามทุ่มครึ่ง ปะป้า กับหม่าม้าของลดาเรียกกินข้าวสองรอบเธอก็ยังไม่ออกไป จนพวกท่าน ปิดร้าน อาบน้ำเข้านอนกันแล้ว

ฉับ

ลดาตัดเส้นด้ายเส้นสุดท้ายออก ในที่สุดผ้าเซ็ดหน้าปักกลดลาย สวยงาม เอ่อ...บุตๆ เบี้ยวๆ นิดหน่อยก็เสร็จสมบูรณ์ออกมาเป็นรูป เป็นร่างพร้อมใส่กล่องเป็นของขวัญให้คนพิเศษ

หญิงสาวพุบหน้าลงบนโต๊ะ กะว่าจะพักสายตาแป๊บหนึ่งแล้วจะ ลงไปหาอะไรกิน จากนั้นจะรีบเข้านอน เนื่องจากพรุ่งนี้เช้าเธอต้องไป ทำงาน แต่เพราะความง่วงบวกความอ่อนเพลียทำให้เธอผล็อยหลับ ไป แม้นิยามหลับ จิตใจของเธอก็ยังพะวงถึงอริษฐ์

...

‘ที่รัก...’

เสียงทุ้มนุ่มดังอยู่ใกล้หู ลดาจำได้ดีว่าเป็นเสียงของอริษฐ์ นึก แปลกใจว่าเขามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แต่เธอก็งงเกินกว่าจะลืมหูลืมตา ทำได้เพียงขานรับ

‘หืม พี่ไอซ์เหรอคะ’

‘ถ้าไม่ใช่พี่ ใครจะเข้ามาปลุกตาได้แบบนี้ครับ ตื่นได้แล้ว’ อริษฐ์ ยังคงรบเร้า คราวนี้ไม่ใช่แค่เสียง เธอรู้สึกได้ถึงสัมผัสอุ่นร่อนข้างแก้ม เขาหอมแก้มเธออยู่เหรอ

‘ตื่นไปไหนอะ’ ลดาพึมพำถาม

‘ไปส่งเอเดนที่โรงเรียนไงครับ ลูกไหนไหม หรือจะให้พี่ไปส่ง คนเดียว’

‘เอเดนคือใครคะ’ คิ้วเรียวขมวดมุ่น

‘ลูกชายของเรา’

คำตอบที่ได้รับทำลดาตกใจจนสะดุ้งตื่น ร่างบางโผล่ยืนตัวเอง

ขึ้นมานั่ง เช็ดคราบน้ำลายที่มุมปาก ดูนาฬิกาในสมาร์ทโฟนบอกเวลา
สี่ทุ่ม เธอหลับไปครึ่งชั่วโมงเต็มๆ

ลดาไม่ได้รู้สึกประหลาดใจกับฝันหวานนี้มากนัก เธอไม่ได้มี
เซนส์หยั่งรู้อนาคตหรืออดีตชาติเหมือนใครบางคนหรอก...มันแค่เกิด
ขึ้นจากความมโนที่เธอวางแผนเอาไว้ชัดเจนต่างหาก

อนาคตเธออยากจะมีลูกชายน่ารักๆ กับอธิษฐ์สักคน เลยเอา
ชื่อเล่นของเขากับชื่อเล่นของเธอมารวมกันเพื่อตั้งชื่อลูก

ไอซ์บวกดา กลายเป็น ‘เอเดน’

ฟังดูเลิศมากใช้ไหมล่ะ คิดชื่อลูกแล้ว แต่ยังไม่ได้เตะแขนพ่อ
ของลูกเลยแม้แต่ปลายก้อย

เจริญจริง แม่สาวเลือดนักสู้

วันต่อมาที่คฤหาสน์ของครอบครัวเศรษฐกุล กล้องของขวัญ
สีชมพูถูกริบบันสีเงินถูกเลื่อนมาตรงหน้าของ อธิษฐ์ เศรษฐกุล ชาย
หนุ่มผู้มีสิริอายุครบสามสิบปีบริบูรณ์ในวันนี้

“ให้อีกกล้องเธอ”

ใบหน้าหล่อเหลาหันไปมองน้องสาวคนเดียว นึกแปลกใจใน
ความใจกว้างใจดีผิดปกติของอีกฝ่าย

“ฝันไปเถอะคะ แคร่งเท่าที่ซื้อให้ก็ซูดเลือดซูดเนื้ออิงค์ไปเยอะ
แล้วนะ” อลินกลอกตามองบน ยอบตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้างพี่ชาย

อธิษฐ์ได้แต่ไหวไหว ไม่อยากย้อนว่าที่วันเกิดของแม่ตัวดีเขาซื้อ
รถให้เป็นของขวัญยังไม่ปรืปากบ่นสักคำ พอวันเกิดของเขาบ้าง ซื้อ
รองเท้าคู่ละไม่กี่หมื่นให้ บ่นจะเป็นจะตาย

น้องสาวใครก็ไม่รู้ เขี้ยวจริง

“แล้วสรุปว่านี่ของใคร”

“ของไอ้ดา มันฝากมาให้”

เมื่อรู้ว่าเจ้าของของของขวัญชิ้นนี้เป็นใคร ชายหนุ่มก็วิ่งไป
“แกะเลยสิ ใ้ดามันตั้งใจทำมาากกก กะเลยเร็ว”
อลินเชียร์สุดใจ เพราะอยากเห็นปฏิกิริยาของพี่ชายเมื่อได้เห็น
ของขวัญ จะได้เอาไปเม้าท์มอยกับลดาถูก

“ไม่ละ ไว้ค่อยแกะทีหลัง” อริษฐ์ใส่กล่องของขวัญดังกล่าวไป
ไกลจนสุดขอบโต๊ะอาหารด้วยาว

“อ้าว! พี่ไอซ์นะพี่ไอซ์ จะแกะดูสักหน่อยก็ไม่ได้ ดามันอุตส่าห์
นั่งทำหลังขดหลังแข็ง”

ดาราสาวบ่นอย่างหงุดหงิด มองค้อนพี่ชายอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะ
ละลายตามาจดจ่อบนหน้าจอสมาร์ตโฟน ปลายนิ้วพิมพ์ข้อความ
รายงานสถานการณ์ให้คนที่กำลังจ่อดจ่อรอคอยอยู่อีกฟากของเมืองได้
รับทราบ

อ.อิงค์ : ไม่แกะ

ด.ดา : เรื่องปกติ ถ้าพี่ไอซ์แกะสิแปลก 555

อลินถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้ว่าภายใต้เลขห้าของเพื่อนรักมี
ความเสียใจซ่อนอยู่มากมาย แต่ทำไงได้ พี่ชายของเธอมันเย็นชาสม
ชื่อ

ลดาให้ของขวัญอริษฐ์โดยฝากผ่านเธอมาเจ็ดปี รวมปีนี้ด้วยก็
ครบแปด อริษฐ์ไม่เคยแกะของขวัญให้เห็น ทั้งลดาเองก็ไม่เคยให้ของ
ขวัญกับมือ เพราะไม่เคยมีโอกาสได้มาร่วมฉลองวันเกิดของอริษฐ์
แม้เธอจะเคยขอร้องเกมคะยั้นคะยอพี่ชายให้ลดามาร่วมฉลองด้วย
เขาก็ยังคงยืนกรานคอนเซ็ปต์เดิม

‘อิงค์ก็รู้ว่าพี่ชอบฉลองวันเกิดเฉพาะกับคนในครอบครัวเท่านั้น’
ซึ่งอลินไม่สามารถหาข้อโต้แย้งในจุดนี้ได้ เพราะแม้แต่บรรดา

กลุ่มเพื่อนของพี่ชายก็ยังไม่เคยได้มาร่วมฉลองวันเกิด นับประสาอะไรกับเพื่อนน้องสาวอย่างลดา ต่อให้ลดาจะสนิทสนมกับเธอสนิทสนมกับบิดา มารดาของเธอมากแค่ไหนก็ตาม

“สองพี่น้องทำหน้าที่มุษเซียว โตแล้วยังทะเลาะอะไรกันอีกอี”

เสียงทักทายดังมาจากประตูทางเข้าห้องอาหาร อธิษฐ์กับอลินหันมองพร้อมเพรียงกัน จึงพบว่าบิดากับมารดาในชุดเสื้อผ้าสบายๆ เดินจูงมือกันเข้ามา ตามด้วยแม่บ้านที่เข็นรถเข็นอาหารมากมาย เตียมพร้อมเสิร์ฟเป็นมือเย็น ฉลองวันเกิดทายาทคนโตของครอบครัว

“อ้าว แล้วนี่ของขวัญใครกันล่ะเนี่ย” ธีร์ บิดาของสองพี่น้องและเป็นหัวหน้าครอบครัวเศรษฐกิจ หยิบกล่องของขวัญสีชมพูที่วางอยู่สุดขอบโต๊ะขึ้นมาพิจารณา

“ของพี่ไอชุนั้นแหละคะคุณพ่อ ตามันฝากมาให้ อิงค์บอกให้แกะดูสักหน่อยก็ไม่ยอมแกะ” อลินบอกเสียงหงุดหงิด

“ถ้าอยากดูนักก็แกะเองเลย ไม่ต้องมาบีบบังคับคนอื่นเขา” อธิษฐ์ผลัดศีรษะน้องสาวเบาๆ อย่างมันเขี้ยว

“อิงค์ไม่ได้อยากดูเอง! อิงค์อยากให้พี่ไอชุนดูเข้าใจมัย เวลาไ้ดามันฝากของขวัญวันเกิดมาให้ที่ไร พี่ไอชุนไม่เคยแกะให้เห็นสักปี ไม่รู้ว่าแอบเอาไปทิ้งที่หลังหรือเปล่า”

“เว่อร์เกินแล้วอิงค์ เล่นละครมากไปซะไหมอี”

“ก็พี่ไอชุน...”

“พอๆ ทะเลาะกันอีกแล้วนะ ทำตัวเป็นเด็กๆ ไปได้” นิสามีผู้เป็นมารดารีบห้ามปรามศึกสายเลือดระหว่างลูกชายกับลูกสาว ซึ่งทะเลาะกันแทบทุกวันตั้งแต่เล็กจนโต

“แต่จะว่าไปก็จริงอย่างที่อิงค์พูดนะ แม่เห็นหนูตาฝากของขวัญมาให้ไอชุนี่ไรก็ทำหน้าที่ไม่ยินดียินร้าย อคติอะไรกับเขาหรือเปล่าอี” นิสามีวางตั้งคำถามกับลูกชาย

“ผมไม่เคยอคติครับ คุณแม่กับยายอิงค์เลิกพูดให้ผมดูแย่เสียที”
อธิษฐ์ถอนหายใจ บ้านเขาทั้งบ้านชอบคิดไปเองเป็นตุเป็นตะอยู่เรื่อย

“นั่นพ่อขอแกะดูได้ไหม” บิดาซุกกล่องของขวัญในมือ

“เชิญครับ” เขาเอ่ยปากอนุญาตทันทีแบบไม่คิดอะไร เพราะ
อยากรีบจบปัญหาลงเสีย

“โอ้โฮ ผ้าเช็ดหน้าปักลายน่ารักเชียว” นิสากอกปากชมขณะ
ยื่นหน้าไปดูผ้าเช็ดหน้าผืนสีขาวที่สามีนำออกจากกล่องมาทางออก

“ปักคำว่า ICE มีดอกทานตะวันกับรูปหัวใจ ไซ้ใหม่...” ธีร์หรี
ตามอง

“ตามันปักเองเลยนะคะ ตั้งใจมาก” อลินนำเสนอด้วยความ
ภาคภูมิใจแทนเพื่อน

“ในกล่องนี้มีจดหมายด้วย น่าจะเป็นจดหมายอวยพร แต่พ่อ
ไม่ถื่อวิสาสะอ่านของแหงรอก เอาไปอ่านเอง”

ชายสูงวัยปิดฝากล่องของขวัญแล้วส่งให้ลูกสาวส่งต่อไปยัง
ลูกชายอีกที

“แต่ถ้าแกไม่อยากได้ผ้าเช็ดหน้านี้พ่อขอได้ไหม” เขาแสรังหยั่ง
เชิงถาม

“ผ้าเช็ดหน้าปักชื่อผมไปแล้วไม่ใช่เหรอครับ ผมว่าคุณพ่ออย่า
เอาไปใช้ดีกว่า”

“อ้อ...ก็จริงนะ บักชื่อแกไปแล้วมันก็เป็นของแก พ่อเอาไปใช้คง
ดูไม่ดีเท่าไร” ธีร์พูดยิ้มๆ แล้วส่งต่อผ้าเช็ดหน้าในมือให้เจ้าของที่
แท้จริงไป

“หนูดานีน่ารักเสมอต้นเสมอปลายเลยเนอะ” นิสาคลี่ยิ้มเอ็นดู
ยามนึกถึงสาวหมวยเพื่อนสนิทของลูกสาว ท่าที่เก๊ะๆ จริงใจและใสซื่อ
แต่ก็ไม่ได้โง่ ดูฉลาด รู้เท่าทันคนพอสมควรทำให้เธอประทับใจ

“ไซ้ใหม่คะคุณแม่ เพื่อนอิงค์น่ารัก...” อลินลากเสียงยานคาง

พลางเหลือบตามองพี่ชายที่กำลังพับเก็บผ้าเช็ดหน้าใส่กล่องของขวัญตามเดิม

“ทานข้าวกันเถอะครับ เดี่ยวอาหารจะเย็นหมด”

อธิษฐ์ตัดบทกลายเป็นที่สมาชิกในครอบครัวทั้งหมดจะนั่งลงรับประทานอาหาร พุดคุย หัวเราะสนุกสนานเฮฮา บรรยายภาคเคยเจียบเหงาร้างรากลับมาครึกครื้นและอบอุ่น เพราะสมาชิกทุกคนอยู่พร้อมหน้า ปิดท้ายด้วยการร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์ให้ชายหนุ่มเป่าเทียนเลขสามสิบบนยอดเค้กชั้นที่สาม

อีกฟากหนึ่งของเมือง ลดากำลังเดินเตร็ดเตร่ในชุมชน

หลังจากเลิกงาน แสงแดดสีส้มยามเย็น จราจรติดขัด ผู้คนขวักไขว่ วุ่นวาย เสียงดังเอะอะ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเธอไปแล้ว

ลดาจิ้มขนมจีบเจ้าประจำที่ซื้อติดมือมาด้วยระหว่างทางกลับบ้านใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ โบกหน้าของสาวหมวยเซ็งและเบื่อหน่ายเต็มที กินไปก็ถอนหายใจไป

ชีวิตของพนักงานตำแหน่งกราฟิกดีไซน์เล็กๆ มันช่างน่ารันทรมณ์เสียจริง ถูกคำจุกจิกจู้จี้ เจ้านายบ่นว่า แกรมยังชอบวิจารณ์รูปร่างหน้าตาของเธอโดยเห็นว่ามันเป็นเรื่องตลกขบขัน แม้ลดาอยากจะเถียงออกไปเต็มทรวงว่าสมัยนี้แล้วนะคะ เขาเลิกวิจารณ์รูปร่างหน้าตาเชื้อชาติกันหมดแล้วคะ ถ้าพี่ยังพูดจาแบบนี้สักวันอาจโดนคนเขากระแทบเอาได้

แต่ลดาไม่กล้าหอรอก เธอยังอยากทำงานนี้อยู่ ต่อให้บางครั้งมันจะ Toxic กับชีวิตของเธอ เธอก็ยังได้ทำงานที่รักและถนัด เธอยังรู้สึกถึงการได้ใช้ชีวิตมากกว่าอยู่ใต้อาณัติของเจ๊ๆ อย่างที่ปะป๊ากับหม่าม๊าของเธอต้องการ

ไม่นานนักลดา ก็เดินเท้ากลับมาถึงบ้าน เพราะระยะทางจาก

ร้าน Big Shop ที่เธอทำงานอยู่ถนัดออกไปแค่สามชอย เดินสิบนาทีก็ถึงแล้ว นี่จึงเป็นเหตุผลที่เธอสามารถทำงานที่นี่ได้เพราะมันอยู่ใกล้บ้าน ถ้าพึ่งออกไปหางานไกลๆ เซ้าห้องพักอยู่ข้างนอกด้วยเงินเดือนหมื่นห้าคงไม่พอประทังชีวิต อีกเหตุผลที่สำคัญคือปะป๊ากับหม่าม้าของเธอค่อนข้างหวงและเป็นห่วง จึงไม่ยอมให้ไปไกลหูไกลตา

‘หวง’ ทั้งที่อายุยี่สิบสามอย่างยี่สิบสี่แล้วนี่ละ

“กลับมาแล้วหรือ” หม่าม้าที่นั่งกดเครื่องคิดเลขอยู่ตรงเคาน์เตอร์เอ่ยทักทายเหมือนอย่างทุกครั้ง เมื่อลดาผลักบานประตูกระจกใสเข้าไป แอร์เย็นโชนมาปะทะใบหน้าชุ่มเหงื่อพอให้หายใจโล่งจมูก

“อิม” หญิงสาวรับคำสั่งเสียงเนือย เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ทรงสูงข้างมารดา

“ป๊าทำกับข้าวอยู่หลังบ้าน เดี่ยวอีกสักพักคงเสร็จ” ลาวัลย์เงยหน้าจากเครื่องคิดเลข หันไปเพ่งพิศใบหน้าซีดเขียวของลูกสาว

“หน้าอมนทุกซีไม่มีส่งาราศีเอาเสียเลย ทำไม ทำงานมันเครียดหรือไง”

“นิดหน่อยนะม้า วันนี้อาเจ้าร้านเกาเหลาใส่ดาเต็มที่แล้ว อีหาว่าดาทำงานชู้ๆ ที่ดาทำตามบรีฟของอีทุกอย่าง อีให้ดาแ่กงานสามครั้งครบโควตาแล้ว ถ้าจะให้แก่อีกก็ต้องเสียเงินเพิ่มตามระเบียบ แต่อีไม่ยอม”

ร้าน Big Shop ที่ลดาทำงานเป็นร้านรับจ้างทำเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ทุกชนิด เช่น ป้ายโลโก้ ป้ายอิงค์เจ็ต ป้ายไวเนล สติกเกอร์ ฉลากนามบัตร ป้ายสแตนดี แล้วแต่ลูกค้าจะเข้ามาติดต่อ ด้วยความที่เป็นร้านเล็กๆ พนักงานกราฟิกดีไซน์ก็มีแค่ลดาคนเดียว พนักงานส่วนที่เหลืออีกประมาณสี่ห้าคนจะเป็นฝ่ายผลิต ช่วงไหนมีออเดอร์เข้ามาเยอะก็จะมีกรจ้างฝ่ายผลิตเพิ่ม

“แล้วเจ้านายลือไม่ช่วยพูดหน่อยหรือไงอี” คราวนี้เป็นเสียงปะป๊าของลดา อีกฝ่ายยื่นเท้าเวออยู่ตรงประตูทางเข้าหลังร้าน มาฟังตอนไหนเธอก็ไม่ทราบ

“ช่วงนี้เฮียบิกเขาไม่ค่อยอยู่ร้านนะป๊า” หญิงสาวแก้ต่างให้เจ้านายผู้แสนประเสริฐ นอกจากจะไม่ค่อยอยู่ติดร้านแล้ว ถึงอยู่ที่ไม่เคยรับมือกับปัญหาอะไรสักอย่าง นั่งเล่นเกมไปวันๆ คนรับหน้าจึงต้องเป็นเธอ

“ป๊าก็บอกลืออยู่ทุกวันว่าให้ลาออกมาช่วยกันเฝ้าร้าน มาช่วยกันทำมาค้าขาย เงินทองเราก็มีเยอะแยะ ต้องไปเป็นนี้ซ้ำเขาทำไม” มงคลว่าเสียงขุ่น เพราะลูกสาวคนเดียวไม่ยอมเชื่อฟังตนเอง

“จันก็ต้องให้ดาบอกป๊าอีกก็ครั้งว่านั่นมันเป็นชุดความคิดเก่าเต่าล้านปี ดาอยากทำงาน ดาอยากหาเงินให้ตัวเองใช้” และที่สำคัญลดาไม่อยากจะอยู่ในระบบกงสีเลยสักนิด

“จะเก่าไม่เก่ายังไงสักวันลือก็ต้องสืบทอดกิจการของตระกูลเรา ต่อจากป๊ากับม่า ลือจะให้ป๊ากับม่าไปสู้น้าบรรพบุรุษตอนตายไปแล้วได้ยังไงว่าลูกที่มีอยู่คนเดียวทอดทิ้งกิจการของตระกูลเราที่ทำมาตั้งแต่แรกเริ่ม!”

“ป๊าใจเย็นก่อน อย่าไปดูลูกสิ” ลาวลือรีบลุกจากเก้าอี้เดินเข้าไปหาสามี ลูบอกเบาๆ หวังให้ใจเย็นลง ไม่อยากให้เกิดศึกกลางบ้าน แต่คงไม่ทันแล้ว เพราะตอนนี้ไฟจุดติดลูกสาวนางเต็มๆ

“แล้วยังไงเหอป๊า กิจการที่ทำมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษมันต้องทำต่อไปจนชั่วลูกชั่วหลานเลยเหอ ตระกูลเรามันทำงานอย่างอื่นไม่ได้แล้วไซ้ไหนนอกจากขายทอง!”

“อาดา!!!” มงคลหน้าแดงก่ำ มือไม้สั่นระริก

“ป๊ากับม่าไม่เคยถามความต้องการดาเลยสักครั้ง ดาชอบวาดรูป อยากเรียนศิลปะก็หาว่าเลอะเทอะ เรียนจบไปจะไปทำอะไรก็ได้

ตายอมตามใจป้ากับม้า เรียนมหา'ลัยใกล้บ้าน เรียนเอกภาษาจีนทั้งๆ
ที่ไม่ได้ชอบด้วยซ้ำ ทั้งหมดนี้จบมาก็เพื่อมานั่งเฝ้าร้านทองไปจนแก่
ตายเหวอ” ลดาเถียงเสียงลั่น ดวงตาเอ๋อคลอน้ำตาจ้องหน้าป้าตาผู้ให้
กำเนิด

“อาดา พอแล้ว พอๆ ขึ้นห้องเอาของไปเก็บเถอะ แล้วเดี๋ยวค่อย
ลงมากินข้าว ป้าเองก็พอได้แล้วนะ” ลาวัลย์ห้ามปรามสองฝ่าย เห็น
น้ำตาถูกแล้วก็พาให้ใจอ่อนยวบ รีบต้นสามไม้ไปนั่งสงบสติอารมณ์
อีกทาง

ลดาปาดน้ำตาลวกๆ คว่ำกระเป๋่าผ้าบนเคาน์เตอร์มาคล้องไหล่
เดินไปเปิดประตูหลังร้านเพื่อจะขึ้นห้องนอน มิวายไต่ยีนเสียงปะป๊า
พิมพ์ปั๊บไล่หลัง

“หี ถ้ามีลูกชายสักคน อี๊วคงจะไม่ปวดหัวแบบนี้”

หญิงสาวรีบปิดประตู วิ่งขึ้นบันไดหนีจากคำพูดร้ายๆ ของคนใน
ครอบครัว ในที่สุดก็มาทรุดนั่งอย่างคนหมดแรงอยู่ตรงหน้าประตูห้อง
นอนของตัวเอง เธอเหนื่อยเหลือเกิน...เหนื่อยกับทุกอย่าง

ชีวิตลดาอยู่ภายใต้อำนาจของปะป้ากับหม่าม้าที่มีแนวคิด
อนุรักษนิยมสุดขีด เธอไม่มีทางได้เป็นอิสระเลย ถ้าฟังจะเซ็ดหน้าออก
จากบ้านไปหางานทำที่อื่นก็ไม่มีหวังในภาวะเศรษฐกิจแบบนี้ เงินเดือน
น้อยนิดสวนทางกับค่าครองชีพสูงเสียดฟ้าจะไปด้วยกันได้อย่างไร อีก
อย่าง เธอยังมีแผนอยากไปเรียนต่อด้านศิลปะที่ต่างประเทศ ถึงได้ยอม
กล้ำกลืนอดทนทำงานเก็บเงิน ถึงครอบครัวของเธอจะพอร่ำรวยเงิน
ทอง เธอก็ไม่มีหวังได้เงินสนับสนุนจากพวกเขา เธอยังจำคำพูดของ
ปะป้าได้ดีในวันที่เกริ่นเรื่องอยากไปเรียนต่อต่างประเทศ

‘ถ้าลื้ออยากไปนักละก็ แน่จริงเอาเงินตัวเองไปสิ ไม่ต้องมาขอ
เงินจากกงสี’

แล้วเธอจะไปเอาเงินจากที่ไหนได้ละ ทั้งชีวิตเงินเก็บของเธอ

ไม่ได้มากมายอะไร และเธอไม่เคยคิดอยากยืมเงินจากเพื่อนรักทั้งสอง
อย่างอลินกับวาดฟ้า เพราะไม่อยากให้มิตรภาพต้องมีเรื่องเงินๆ ทองๆ
มาเกี่ยวข้อง

ลดायกยืมบางๆ เอนศิระชะพบกับบานประตูพรางหลังตาลง
ปล่อยให้หน้าต่างหยดสุดท้ายไหลริน...

ในยามทุกซึ้งใจขั้นสุด ใบหน้าประดับรอยยิ้มของอริษฐ์เมื่อครั้ง
อดีตก็ปรากฏขึ้นในความทรงจำ ข้อความจากอลินที่บอกว่าเขาไม่ยอม
ยกของขวัญของเธอให้บิดาของเขาก็พาให้รู้สึกชื่นใจแล้ว

‘พรุ่งนี้ดาจะลุกขึ้นสู้ต่อไปค่ะพีไอซ์ สู้กับทุกเรื่องในชีวิต สู้กับ
เรื่องของพีไอซ์ด้วย...’

2

คนใจร้าย

แปดปีก่อน

สาวน้อยผมเปียสองคนในชุดนักเรียนของโรงเรียนเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งเดินเคียงคู่กันลงมาจากอาคารในเวลาเลิกเรียน สาวน้อยคนหนึ่งหน้าตาสะสวยโดดเด่น ส่วนสาวน้อยอีกคนก็เป็นสาวหมวยหน้าตาน่ารักไม่แพ้กัน

อลินกับลดาเพิ่งรู้จักกันตอนย้ายเข้ามา ม. 4 ด้วยความที่นั่งเรียนอยู่ข้างกัน มีความชอบอะไรหลายๆ อย่างคล้ายคลึงกัน ทำให้ทั้งคู่คุยกันถูกคอและสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

‘วันนี้ไปค้างบ้านฉันมั๊ยดา เสาร์-อาทิตย์จะได้ฉลองคริสต์มาสด้วยกันเลย ฉันเล่าเรื่องแก่ให้คุณพ่อ คุณแม่ฟังไว้เยอะมาก ท่านอยากเจอแก่’ อลินชักชวนเพื่อนสนิทด้วยท่าทีกระตือรือร้น ดวงตากลมโตคู่สวยเปี่ยมไปด้วยความตื่นเต้นระคนลุ้นระทึก

ลดาเองก็ตื่นเต้นมากเช่นกันที่อลินชวนไปฉลองคริสต์มาส เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยฉลองเทศกาลนี้เลยสักครั้ง แต่พอนึกถึงปะป๊ากับหม่าม้าผู้แสนซึ้งมงวดก็ต้องถอนหายใจ ใบหน้าจ๋อยลงถนัด

‘ฉันอยากไปนะอิงค์ แต่ป๊ากับม้าฉันคงไม่ยอมให้ไปค้างบ้านแกหรอก ขนาดขอไปบ้านเพื่อนเฉยๆ ยังไม่ค่อยจะให้ไปเลย’

‘โธ่ เสียดายอะ’ อลินคอดกตามไปด้วยอีกคน
สองสาวเดินมาถึงโต๊ะม้าหินอ่อนซึ่งเป็นจุดนั่งรอผู้ปกครองมา
รับ ปกติหลังเลิกเรียนจะมีรถตู้สีดำคันหรูของบ้านอลินมาจอดรอรับ
เสมอ ทว่าวันนี้กลับไม่มี

‘ลุงบิลลี่ยังไม่มารับอีกเหรอ’ ลดาสะกิดเพื่อนพร้อมเอ่ยถาม

‘อืม...เมื่อกลางวันคุณแม่โทร. มาบอกฉันว่าพีไอซ์จะมารับแทน’

‘พีไอซ์?’

‘พีไอซ์ พี่ชายฉันอะ ที่ฉันเคยเล่าให้แกฟังไง’

‘จำไม่ได้แล้ววะ แกเล่าตอนไหนวะ’

‘ช่างมันๆ เดี่ยวพอพีไอซ์มาแกก็จะได้รู้จักเอง นั่นไง ตายยาก
ชะมัด’

อลินนุ้ยปากไปทางประตูรั้ว ลดาหันไปมองตามโดยอัตโนมัติ
และภาพที่เห็นก็ทำให้สาวหมยถึงกับหน้าแดง หัวใจดวงน้อยเต้นแรง
ผิดจังหวะ ลมหายใจติดขัด

โห...หล่ออะไรขนาดนั้นนะ นี่คือประโยคแรกที่ผุดขึ้นมาในสมอง

ผู้ชายคนนั้น พี่ชายของอลิน รูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อสูดสีชาวก
กับกางเกงยีน โบหน้าคมคาย จมูกโด่ง ปากแดงอย่างกับพระเอกซีรีส์
จีน ผมของเขายุ่งเล็กน้อย แต่ผมยุ่งๆ นั้นทำให้เขามีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ
มือข้างหนึ่งแกว่งกุญแจรถคันหรูขณะกำลังเดินตรงมายังโต๊ะม้าหินที่
พวกเธอนั่งอยู่ การปรากฏตัวของเขาเรียกความสนใจจากบรรดา
นักเรียนหญิงในอาณาบริเวณนั้นได้เป็นอย่างดี

‘ไงตัวแสบ’

คำแรกที่เขาเอ่ยทักทายอลิน ก่อนจะยื่นมือเรียวขาวมาวางลง
บนศีรษะเพื่อนของเธออย่างอ่อนโยน

อลินไม่ยกมือไหว้คนเป็นพี่ หน้าซำยังแลบลิ้นใส่

‘เพิ่งลงเครื่องมาหยกๆ ไม่เจ็ตแล็กเหรอพีไอซ์’ พี่ชายของเธอ

เพิ่งกลับจากอังกฤษเพื่อมาฉลองคริสต์มาสกับครอบครัว

‘นอนไปแล้วตื่นหนึ่งก็เลยดีขึ้น’ ชายหนุ่มตอบพลางไหวไหวเล็กน้อย

‘เอ่อพีไอซ์ นี่เพื่อนสนิทของค์ ชื่อดา’ อลินแนะนำเพื่อนสนิทแก่พี่ชายของตน

‘อะ...เอ่อ สวัสดิ์ค่ะ’ ลดา ยกมือสั้นๆ กระทบไหล่ชายหนุ่ม เสียงที่เอ่ยออกมาตะกุกตะกักจนคนฟังจับสังเกตได้

‘เฮียดา นี่แกกั้วพี่ชายฉันหรือ’ อลินหัวเราะร่วน ‘ไม่ต้องกังวล พี่ไอซ์ไม่กั้วแกหรือก เขากั้วแต่ฉัน’

‘นี่นะ ปากดีนั้กนะเรา’ อธิษฐ์ฝลั้กสี่ระษะน้องสาวตัวแสบเบาๆ เขาเหลือบมองเพื่อนสนิทของน้องสาวแวบหนึ่งพลางส่งยิ้มให้

ลดาทำได้เพียงยิ้มตอบนิตๆ ก่อนจะกั้มน้ำหลบสายตาด้วยความเขินอาย

‘นั่นป้าแกมารับแล้ว’ อลินนุ้ยปากไปทางประตูรั้วอีกครั้ง ปะป้าของลดาสวมแว่นตาสีดำกำลังเดินเข้ามา ลดาจึงรวบกระเป๋าสะพายเตรียมตัวกลับบ้าน

‘จันฉันไปก่อนนะ’

‘เฮีย อย่าเพิ่ง ฉันนี่กอะไรดีๆ ออกแล้ว’ อลินดีดนิ้ว ดวงตากลมโตสุกใสเป็นประกาย

‘นี่กอะไร’ ลดาเลิกคิ้ว

อลินไม่ตอบ หันไปเขย่าแขนพี่ชาย

‘พีไอซ์ช่วยพูดกับป้าของดาให้หน่อยสิ ให้ดามาค้างที่บ้านเรา มาฉลองคริสต์มาสด้วยกัน คุณพ่อกับคุณแม่ก็อยากเจอดา’

‘อิงค์!’ ลดาดูเพื่อนสนิทแล้วสิ้นสี่ระษะรั้วๆ ‘ไอเดียดังกล่าวข้างไม่เข้าท่าเอาเสียเลย

‘ไม่เป็นไรนะอิงค์ ฉัน...’

ยังไม่ทันที่เธอจะได้พูดจบประโยค ชายหนุ่มก็เดินตรงเข้าไปคุยกับปะป๊าของเธอเสียแล้ว ลดา มองภาพนั้นด้วยหัวใจระตุกดูบ คิดว่าอย่างไรเสียเหตุการณ์นี้คงจบไม่สวยแน่ ปะป๊าของเธอดูและเข้มงวดยิ่งกว่าอะไร การให้พี่ชายของเพื่อนเป็นคนไปขออนุญาตให้ยิ่งเหมือนเป็นการเติมเชื้อไฟเข้าไปใหญ่

‘โธ้ย ตายแน่ๆๆ’ ลดา โอดครวญ หันหน้าหนีภาพดังกล่าวอย่างรวดเร็ว แต่พอหันกลับมามองอีกครั้งก็ให้นึกแปลกใจเหลือเกิน

ปะป๊าของเธอกำลังยิ้มและหัวเราะระหว่างสนทนากับพี่ชายของอลิน...

ปะป๊าของเธอที่มักตีหน้าดุเสมอและไม่ค่อยมีอารมณ์ขันนะหรือกำลังหัวเราะ ให้ตายเถอะ... เธอไม่ได้ฝันไปใช่ไหม เธออยากได้ยินพวกเขาสนทนากัน แต่จากตรงนั้นมันไกลจนแทบไม่ได้ยินอะไรเลย

‘ไปได้สวย เห็นมะ’ อลินขยับมากกระซิบข้างหู ‘พีไอชนะเข้าหาผู้ใหญ่เก่ง เห็นหนึ่งๆ อย่างนั้น เรื่องการพูดการเจรจาไม่เป็นสองรองใคร’

ครู่ต่อมา ชายหนุ่มต่างวัยทั้งสองก็เดินมาหาพวกเธอที่โต๊ะม้าหินอ่อนพร้อมกัน

‘ป๊าสวัสดิ์ค๊ะ’ ลดา ยกมือไหว้คนเป็นบิดา อลินเองก็รีบยกมือไหว้สวัสดิ์เช่นกัน

‘จะไปค้างบ้านลุงอึ้งค์เขาใช่ไหม งั้นก็รีบกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เดี่ยวพี่เขากับลุงอึ้งค์จะมารับ’

‘เอ่อ... ค๊ะ’ สาวหมวยพยักหน้าหงึกๆ แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ป๊าของเธอจะอนุญาตง่ายดายขนาดนี้

‘เมมเบอร์ไว้แล้วใช่ไหมเรา พอขับมาถึงเยาวราชแล้วก็ค่อยโทร. มาอีกที เดี่ยวอาบอกทางให้’

‘ครับคุณอา’ ชายหนุ่มรับคำอย่างนอบน้อม

ลดได้แต่งเป็นไก่ตาแตก ถึงขั้นที่มีเบอร์มือถือกันแล้วหรือ?
ปะป้าของเธอหวังเธอยิ่งกว่าอะไร แต่กลับเชื่อใจผู้ชายคนนี้น่าตาย
พี่ไอซ์มีสาลิกาถิ่นทองหรืออย่างไรนะ...

‘ไปอาดา กลับๆ’ ปะป้ากั๊กมือเรียกเธอ

‘คะป้า ฉันไปก่อนนะอิงค์’ ลดาหันไปโบกมือลาเพื่อน

‘อืม เจอกันเย็นนี้’ อลินฉีกยิ้มกว้าง โบกมือให้เธออย่างอารมณ์

ดี

‘สวัสดิ์คะ’ สาวหมวยไม่ลืมหอกมือไหว้ลาพี่ชายเพื่อน อยาก
กล่าวขอบคุณ แต่ไม่กล้าพูดออกไป

ส่วนเขาไม่พูดอะไรนอกจากรับไหว้และยิ้มให้

มันเป็นรอยยิ้มที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจของลดามาตั้งแต่วันนั้น
ตั้งแต่วินาทีที่ลดารู้ว่าได้ตกหลุมรักอริชฐ์เข้าให้แล้ว กว่าจะรู้ว่าถอน
ตัวไม่ขึ้นก็กินเวลาล่วงเลยมาจนถึงแปดปี

สุดสัปดาห์ต่อมา วันที่ลดาตั้งตารอคอยก็มาถึง

อลินพร้อมด้วยवादฟ้าขับรถมารับเธอที่บ้านเพื่อไปยังห้อง
เพนต์เฮาส์สุดหรูของโรงแรม STK Hotel

เธอกับवादฟ้าตั้งใจว่าจะช่วยอลินซ้อมบทซีรีส์ เสร็จจากนั้นก็
จะใช้เวลาร่วมกันตามประสาแก๊งเพื่อนสาว แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือเธอ
จะมีโอกาสได้เจอหน้าอริชฐ์ ซึ่งอาศัยอยู่ห้องเพนต์เฮาส์เดียวกับอลิน

“โอ๊ยไอ้วิว ฉันคิดถึงแกจ้ะเลย” ลดาพุ่งตัวไปกอดเพื่อนรักบน
เบาะหลังทันทีที่ขึ้นรถมา

“แกเวอร์มาก ทำอย่างกับไม่ได้เจอกันเป็นสิบปี” วาดฟ้าพูดกั๊ก
หัวเราะ แต่ก็กอดตอบลดาแน่นไม่แพ้กัน

“แต่ฉันกับไอ้ดากก็เหมือนไม่ได้เจอแถนนานเป็นสิบปีจริงๆ นั่น
แหละ แหม พอจะแต่งงานปั๊บหายหน้าไปเลยน้ำคุณवादฟ้า อนันต์-

ธาดา”

อลินกระเช้า โดยเติมนามสกุลของว่าที่เจ้าบ่าวต่อท้ายชื่อจริงของเพื่อน

“ยังจ๊ะ ยังเป็น วาดฟ้า ถาวรปัญญา อยู่ ยังไม่ได้จดทะเบียนสมรส” ว่าที่เจ้าสาวยิ้มเขิน

“แล้วนี่แกเตรียมงานถึงไหนแล้วเนี่ย” ลดาถามหลังจากคลายอ้อมกอดออก

“ฉันก็เพิ่งไปเลือกแหวนแต่งงานกับพี่ก็มา ส่วนอาทิตย์หน้าจะไปปรับชุดแต่งงานที่นิวยอร์ก”

“หุหุหุอาจลังบิงเวอร์มาก” อลินส่ายบ่าอย่างมีจริตจะก้าน

“ชุดฉันเวอร์แล้ว ชุดอาฟเตอร์ปาร์ตีพวกแกก็อย่าแฉว ไอเคมะ”

วาดฟ้าทำมาอย่างนี้แล้ว มีหรือเพื่อนเจ้าสาวสองหน่อจะยอม

“จัดไปค่า!” อลินกับลดาประสานเสียงรับพร้อมเพรียงกัน ก่อน

ที่คนขับอย่างอลินจะกดเปิดเพลงสากลจังหวะเร็วจากยูทิวบ์ที่เชื่อมต่อกับลำโพงของรถยนต์ พวกเขาทั้งสามร้องเล่นเต้นกันไปตลอดทาง เฉลิมฉลองให้ว่าที่เจ้าสาวป้ายแดง

รถยนต์คันหรูแล่นเข้าไปจอดในลานจอดรถสำหรับวีไอพี

อลินเดินนำสองสาวขึ้นลิฟต์ไปยังห้องเพนต์เฮาส์ส่วนตัวที่เธอกับอริษฐ์พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ห้องเพนต์เฮาส์ดังกล่าวมีขนาดกว้างขวาง ตกแต่งหรูหราไม่ต่างจากคฤหาสน์ของครอบครัวเลยทีเดียว

วาดฟ้ากับลดาเคยมาที่นี่หลายครั้งหลายหนแล้วจึงรู้สึกคุ้นเคย แต่ลดายังคงหอบหายใจถี่เร็วด้วยความตื่นเต้น ลนลานรีบหยิบลิปสติกในกระเป๋ามาแต่งเติมริมฝีปากขณะอยู่ในลิฟต์

“แก ฉันสวยยังวะ” ลดาถามความเห็นเพื่อน ตามองจ้องอยู่กับกระจกเงาในลิฟต์

“สวัสดี!!!” อลินใส่จรรยาดีว่าสวัสดีเต็มที่ จนคนสวยมองค้อน ผ่านกระจกกลับมา

“ความคลั่งรักของไอ้ดาเนี่ยมันไม่แฉ่วจริงๆ เลยนะ รักพีไอซ์มาแปดปี ไม่มีแว้วว่าจะเลิกรักบ้างเลยหรอ” วาดฟ้าพุดยิ้มๆ

“ความรักของฉันมันคงค่ะ”

ลดาตอบอย่างมั่นใจในตัวเลขที่จดบันทึกเสมอมา รวากับว่ามันเป็นวันครบรอบแต่งงานของตนกับอธิษฐ์อยู่ยงไรอย่างนั้น

ทั้งที่จริงแล้วมันคือ ‘ครบรอบรักข้างเดียว’ ตลอดแปดปีต่างหาก

“นี่สินะเกรดห้า รักอันบริสุทธิ์ รักไม่คาดหวัง ซ่างดงามปานดอกกุหลาบขาวส่งกลิ่นหอม”

อลินแสร้งเอ่ยล้อเลียนลดาด้วยท่าที่เคลิ้มฝัน แสดงสีหน้าแว้วตา ท่าทางสมกับเป็นอดีตนางเอกละครเวทีของคณะศิลปศาสตร์

“ไม่คาดหวังก็บ้าแล้ว ฉันฝันอยากจะเป็นศรีภรรยาของพีไอซ์ อยู่ทุกวัน...”

ติง!

ประตุลิปต์เปิดออก พร้อมกับลดาที่รู้สึกเหมือนขากรรไกรค้างขึ้นมา เพราะคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคืออธิษฐ์ในชุดสเวตเตอร์สีฟ้าอ่อน เขามองมาที่เธอนิ่งๆ ด้วยสายตาเย็นชาเหมือนเคย

ชวยละ เธอหลุดปากพูดแบบนั้นออกไปในจังหวะที่ประตุลิปต์เปิดออกพอดิบพอดี ไม่รู้ว่าเขาได้ยินเธอหรือเปล่า

แต่คงได้ยินละมัง เย็นชาเสียขนาดนั้น...

“สวัสดิ์ค่ะพีไอซ์” วาดฟ้ายกมือไหว้พี่ชายของเพื่อนรัก

ลดาเองก็ยกมือไหว้ แต่ชายหนุ่มกลับไม่มอง และสนทนากับวาดฟ้าแทน

“ได้ยินจากอิงค์ว่าวิวจะแต่งงาน ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะ วิววิวจะส่งการ์ดเชิญผ่านอิงค์มานะคะ”

“แล้วนี่พีไอซ์มารอลิปต์จะลงไปไหนเนี่ย” อลินเปิดฉากถามพี่ชายเมื่อก้าวขาออกจากลิปต์มาแล้ว

“ไม่ต้องรู้สึกเรื่องได้ไหม” อธิษฐ์ว่าคนเป็นน้องสาว ก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าไปในลิปต์

“ไอ้...” อลินกำลังจะหันไปด่า ทว่าก็เข้าไปแล้วเมื่อประตูลิปต์ปิดลง

“เฮ้อ กวนประสาทซะมัดเลยพี่ชายฉันเนี่ย” ดาราสาวสิ้นศรัทธาหันไปมองทางลดาที่หน้าซัดเป็นไก่อุ้ม

“แกไม่ต้องคิดมากนะ อีพีไอซ์มันก็เป็นแบบนี้กับแกปกติอยู่แล้ว วันไหนคุยดีด้วยสิแปลก คงกินน้ำยาล้างห้องน้ำเข้าไปแหละ”

“ฉันไม่ได้คิดมากเรื่องนั้น” ลดาสายหน้าด้วยดวงตาอันเหม่อลอย “แกว่าพีไอซ์ได้ยื่นที่ฉันพุดกับพวกแกเมื่อกี่ปะวะ”

“ฉันว่าพีไอซ์ได้ยื่นซัดเต็มสองรูหูแน่นอน แต่แล้วยังไงวะ พีไอซ์เขาก็รู้อยู่แล้วแหละว่าแกอยากได้เขาเป็นสามี รู้ตั้งแต่แกเริ่มจีบเขาแล้ว” วาดฟ้าหัวเราะเบาๆ

“เฮอ มาคิดมากอะไรตอนนี้จะแม่เสื้อสาว ไปๆ ไปช่วยฉันซ่อมบตติกว่า เสรีจจากซ่อมบตติกฉันจะเลี้ยงข้าวพวกแกมื้อใหญ่เลยปายนี้”

อลินตัดบท โอบไหล่เพื่อนทั้งสองพาเดินเข้าไปในห้องเพนต์เฮาส์ โดยมีบตติกการ์ดสองคนช่วยเปิดประตูอำนวยความสะดวกให้ เหล่าสาวใช้ก็พากันเข้ามาช่วยถือกระเป๋า

ลดากวาดสายตามองสำรวจความหรูหราภายในเหมือนอย่างทุกครั้งที่ได้มาเยือน มองดูข้าวของตกแต่งสวยงามราคาแพง สัมผัสความเย็นสบายและความเงียบสงบ คิดๆ ไปแล้วเธอก็แอบอิจฉาอลินกับวาดฟ้าอยู่ไม่น้อยที่ทั้งคู่มีโอกาสได้พักอาศัยบนเคสสถานชั้นเยี่ยม

ไม่ใช่ว่าไม่รักห้องนอนน้อยๆ บนตึกแถวที่มีกลิ่นอับผสมกลิ่นสีน้ำของตัวเอง แต่มันจะมีรูบหนึ่ง...เธออยากลองสัมผัสความรู้สึกว่ารวย

มหาศาล ปราศจากกฎเกณฑ์ มีอิสระมากพอจะบันดาลสิ่งต่างๆ ให้
ชีวิต

ดวงตาเรียวเล็กลึกลงดำดิ่งขณะมองใบหน้าหล่อเหลาของอริชชู้
ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มบนกรอบรูปภาพในห้องรับแขก นึกไปถึงคำพูดของ
อลินที่บอกว่า ความรักที่เธอมีให้อริชชู้มันบริสุทธิ์

แต่ใครเลยจะรู้ว่าความรักของเธอไม่ได้บริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์
ในความรักยังมีความต้องการครอบครอง ความคาดหวัง ความทะเยอ
ทะยาน และผลประโยชน์...

‘การได้ลงเอยกับพี่ไอซ์อาจทำให้ชีวิตของเธอดีขึ้นกว่านี้ก็ได้’
เสียงลึกลับภายในจิตใจของลดาบอกแบบนี้

อลินเริ่มเข้าวงการบันเทิงตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย
ด้วยหน้าที่ที่สวยโดดเด่น บุคลิกมั่นใจ แถมยังมาจากตระกูลมั่งคั่ง
เข้าชั้นมหาเศรษฐี ทุกสื่อ ทุกผู้ทุกคนยอมให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ
แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็พยายามใช้ความสามารถของตัวเองเพื่อ
ได้เข้าในวงการบันเทิง

สมัยมหาวิทยาลัยเธอก็วิ่งเต้นแคสงานสารพัด ได้บ้าง ไม่ได้
บ้าง แต่ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักมากในฐานะนักแสดง กระทั่งช่วงใกล้ๆ จะ
เรียนจบ เธอเซ็นสัญญาเป็นนักแสดงของค่ายผลิตซีรีส์วัยรุ่นชื่อดังแห่ง
หนึ่ง และเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักจากการแสดงบทบาทตัวร้ายในซีรีส์
วาย หลังจากนั้นอลินก็มักได้รับบทตัวร้ายเรื่อยมา แม้แต่ซีรีส์ล่าสุดที่
ทอย สาริน รับบทเป็นพระเอกประกบนางเอกคู่จิ้นอย่าง เดล ดิสนอน์
อลินก็มีวายได้รับบทตัวร้ายในเรื่องนี้ ดีหน่อยที่ตัวร้ายในเรื่องค่อนข้าง
มีบทบาทโดดเด่น ไม่ได้ทำหน้าที่แค่รีดทองพระเอกไปวันๆ เหมือนใน
ซีรีส์เรื่องก่อนๆ ที่ตนเคยเล่น

“ลูกหี แก่ไซ้ใหม่ที่เป็นคนปล่อยคลิปปั่น ฉันไม่อยากเชื่อเลย

ว่าเพื่อนที่ฉันไว้ใจที่สุดอย่างแกจะทำแบบนี้” ลดาพูดบทรของนางเอก ตามที่ปรากฏบนหน้ากระดาษเอสี่ปีกใหญ่ในมือ พยายามสวม วิญญาณเป็นนักแสดงบ้าง แต่คงไม่เข้าท่า เพราะวาดฟ้าที่กำลังถ่าย คลิปให้กลิ่นขำแทบไม่อยู่

“แกพูดเรื่องอะไรวะนี่ ฉันไม่รู้เรื่อง” อลินตอบทล่องแคล่ว แสดงสีหน้าแววตาใสชื่อประหนึ่งผู้บริสุทธิ์

“แกเลิกแสดงได้แล้ว ฉันรู้ว่า...” ลดาชะงักค้าง เมื่อได้ยินเสียง ประตูห้องรับแขกเปิดออก อริษฐ์เดินเข้ามาพร้อมกับหญิงสาวแต่งกาย ภูมิฐานคนหนึ่ง ด้านหลังมีผู้ติดตามสามคน

“อ้าว ไอซ์มีแขกด้วยหรอ หรือนี่กว่าไอซ์อยู่คนเดียวเสียอีก”

หญิงสาวที่เรียกตนเองว่า ‘หีย’ หันไปเอ่ยกับอริษฐ์ด้วยท่าที สนิทสนม

ลดารู้สึกซาตั้งแต่หัวจดเท้า ผู้หญิงคนนี้...เป็นอะไรกับพี่ไอซ์ของ เธอกันนะ

“ใช่ มีน้องสาวไอซ์กับเพื่อนๆ นะ” อริษฐ์เหลือบสายตาไปยัง เหล่าสาว ๆ ที่รวมตัวกันอยู่ตรงมุมโซฟา

“ทุกคน นี่คุณลูกหีย แขกของพี่เอง”

“สวัสดิ์คะ” อลินกับวาดฟ้ายกมือไหว้สวัสดิ์ทักทายพร้อมกัน ส่วนลดานะหรือ อ้าอึ้งไปพักใหญ่กว่าจะหาเสียงตัวเองเจอและยกมือ ไหว้แขกผู้อาวุโสกว่า

“สวัสดิ์คะ ไม่ต้องเกร็งนะคะ พี่มารบกว่นไม่นาน” ลูกหียยิ้มให้ ทุกคนอย่างเป็นมิตร

“เชิญทางนี้ครับ” อริษฐ์พาหญิงสาวกับผู้ติดตามเดินไปอีกมุม หนึ่งของห้องรับแขกซึ่งมีพื้นที่กว้างขวาง แบ่งแยกการใช้สอยออกเป็น สัดส่วน

ลดาชะเง้อคอมอง เห็นทั้งสี่กำลังยืนจดๆ จ้องๆ กับสิ่งของคล้าย

โมเดลจำลองตึกสูงในตู้กระจกบนโต๊ะ คุยกันดูเป็นงานเป็นการ แต่ก็
ไม่เป็นทางการมากเกินไป สืบเนื่องจากการที่ผู้ชายยื่นซองอย่างพีไอซ์
(ยื่นซองเฉพาะกับเธอหรือเปล่านะ) หยอกเย้าคุณลูกหยีคนนั้นในบาง
ครา และคุณลูกหยีก็ตีแขนของพีไอซ์กลับเบาๆ

“โอ๊ยยย เจ็บไปทั้งหัวใจทำไมยังทน~” วาดฟ้าได้ทีชยับเข้ามา
กระซิบบทเพลงแทงใจดำลดา ก่อนจะหันไปถามอลินต่อ

“ว่าแต่ คุณลูกหยีคนนั้นใครวะอิงค์”

“ไม่รู้ว่ะ แต่ฉันรู้สึกคุ้นๆ หน้าอยู่นะ เหมือนเคยเห็นที่ไหน...”
อลินขมวดคิ้วมุ่น แอบเพ่งพิศใบหน้าของผู้หญิงคนนั้น ทว่านี่ก็เท่าไร
ก็นึกไม่ออก

“แต่มาคุยงานกับพีไอซ์ได้ถึงที่นี่คงต้องสนิทมากๆ ไม่งั้นอาจ
เป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจครอบครัวเรา เอาไว้มีโอกาสฉันค่อยถามพีไอซ์
แล้วกัน” เธอสรุปประเด็น

“ดา”

“...”

ลดาไม่ได้ใส่ใจเสียงอลินเรียก เธอยังคงเหม่อลอยมองพีไอซ์กับ
คุณลูกหยี ยิ่งมองยิ่งเห็นว่าทั้งคู่ดูมีสัมพันธ์กัน

“แกอย่าเพิ่งคิดมาก สิ่งที่เห็นอาจไม่ใช่สิ่งที่เห็นทั้งหมด” อลิน
ตบป่าเพื่อนสนิทเบาๆ เพื่อเรียกขวัญและกำลังใจ

“ใช่ เพราะสิ่งที่เห็นอาจจะมากกว่านี้ก็ได้” วาดฟ้าสัพยอก

“เฮ้อ” ลดาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ละสายตาจากคนทั้งคู่ สงบ
สติอารมณ์ตัวเองชั่วคราว “มา รีบซ่อมบทกันต่อเถอะ ฉันหิวข้าวแล้ว”

“มาๆ” อลินยึดตัวลุกขึ้นจากโซฟา หลับตาลงทำสมาธิ

“นางร้ายในซีรีส์เรื่องนี้ที่อิงค์เล่นก็ชื่อลูกหยีเหมือนกัน แล้วคุณ
ลูกหยีก็โผล่มาตอนเรากำลังซ่อมบทพอดี อะอะไรจะบังเอิญขนาดนั้นนะ”
วาดฟ้าพึมพำขณะหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาเตรียมถ่ายคลิปต่อ

ลดาได้แต่แค่นยิ้ม ในโลกความเป็นจริงคุณลูกหยีคนนี่คงเป็นนางเอก ส่วนเธอคงเป็นนางร้ายที่ได้แต่หึงหวงพระเอกไกลๆ ไม่มีสิทธิ์จะกรี๊ดร้องโวยวายเหมือนในละครด้วยซ้ำ

การข้อมบทกลับมาดำเนินต่อ คราวนี้ลดาไม่มีสมาธิเลย
อ่านผิดอ่านถูกต่างๆ ที่บทยู่นมือเท้าๆ อลินคงเห็นว่าลดาไม่ไหวแล้ว จึงสลับให้วาดฟ้ามาต่อบทกับเธอแทน และพักการถ่ายคลิบเอาไว้ก่อน

“ฉันมีหลักฐานหมดแล้วว่าแกเป็นคนทำ”

“แล้วไหนล่ะหลักฐานของแก”

เสียงต่อบทของเพื่อนทั้งสองยังดังต่อเนื่อง ลอยเข้ามาหูลูฮวยทะลุหูขวาของลดาไป

ตอนนี้สาวหมวยพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่หันมองอีกมุมหนึ่งของห้อง แต่ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เธอพ่ายแพ้สิ้นเชิง

“หยี่ยว่าโครงการนี้โอเคแล้วนะ เดี่ยวเราค่อยเสนอที่ประชุมบอร์ดอีกที” ลูกหยีพยักหน้า

“ตามนี้ จุ้นเดี๋ยวหยีกับทีมอยู่กินข้าวกลางวันด้วยกันก่อนนะ”

“โอ๊ย ขอโทษจริงๆ นะไอซ์ แต่พอดีหยีจอร์้านไว้สำหรับเลี้ยงทีมแล้วอะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ไว้คราวหน้าก็ได้” อธิษฐ์พูดยิ้มๆ

“แค่มีน้ำผลไม้เย็นๆ ซึ่นใจเลี้ยงก็ขอบคุณมากแล้วอะ”

ลูกหยีหันไปคว้าน้ำส้มที่วางบนโต๊ะชั้นมาดื่ม ทว่าทำไหนไม่รู้ แก้วน้ำส้มเจ้ากรรมดันลั่นหลุดจากมือเรียวบาง น้ำส้มหกกระจายเต็มอกเสื้อ แกรมแก้วยังตกกระทบพื้นแตกกระจาย

เพี้ยง!

“ว้าย!”

อลินหยุดการต่อบทเมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้อง พยักหน้าให้

สัญญาณลดากับवादฟ้าเพื่อรีบเข้าไปดูเหตุการณ์ดังกล่าว สามสาว
ผลจากมุกมโหฬาร ตรงมาหาอริษฏีกับลูกหยีและคนอื่นๆ ที่เหลือ

“เกิดอะไรขึ้นคะ” อลินเอย่ถามทันทีเมื่อมาถึง

“ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ พี่ชุ่มช่ามไปหน่อย ขอโทษทีนะไอซ์”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก รีบเอานี้เช็ดก่อน หยีเลอะหมดแล้ว”

อารามรีบร้อนทำให้อริษฏีคิดว่าสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดในกระเป๋ากางเกง
ออกมาส่งให้หญิงสาว

“ขอบคุณนะ” ลูกหยีรีบรับผ้าเช็ดหน้าจากอริษฏีมาซับตามอก
เสื้อ เป็นจังหวะเดียวกับที่สาวใช้เข้ามาเก็บกวาดพอดี

ลดามองภาพนั้นด้วยหัวใจเจ็บแปลบ เจ็บกว่าการที่เห็นพี่ไอซ์
อยู่กับผู้หญิงคนอื่น คือการที่เห็นเขาเอาผ้าเช็ดหน้าของเธอซึ่งตั้งใจปัก
หลังขดหลังแข็งให้เขาเป็นสัปดาห้ให้ผู้หญิงคนอื่นเอาไปกระทำย่ำยี
ง่ายดายนราวกับเป็นสิ่งของไร้ค่า

คนใจร้าย...ไม่เห็นต้องทำกันขนาดนี้เลย

3

มูฟออนเป็นวงแหวนดาวเสาร์

ลูกหยีเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวที่อริษฐูให้ ยืมเปลี่ยน ส่วนเสื้อเชิ้ตที่เลอะน้ำส้มของตัวเองนั้นพับใส่ถุงพลาสติก เพื่อนำกลับไปซักที่บ้าน

“ขอโทษนะไอซ์ หยีทำให้ไอซ์ต้องลำบากไปด้วยเลย เดี่ยวหยี จะรีบซักเสื้อส่งคืนไอซ์นะ”

หญิงสาวขอโทษขอโพยชายหนุ่ม ทั้งเกรงใจ ทั้งรู้สึกผิดในความ ชุ่มช้ำของตัวเอง

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้องคิดมาก” อริษฐูคลี่ยิ้มบางๆ พลังสั้น ศีรษะ

“ไอซ์นี่ใจดีตลอดเลยนะ ชินกับการเอาใจสาวๆ หรือเปล่า” ลูกหยีกระเซ้า

“ไอซ์ยังไม่มีแฟน” อริษฐูไหวไหล่ แต่ก่อนจะได้พูดอะไรไป มากกว่านี้ เขาก็สังเกตเห็นน้องสาวกับเพื่อนสะพายกระเป๋าเหมือน กำลังจะออกไปข้างนอก

“ไปไหนกัน” เอ่ยถามเสียงทุ้มนุ่ม

“อึ้งค์จะพาวิวกับตาไปกินข้าวข้างล่าง เสร็จแล้วก็จะพาไปส่ง บ้าน” อลินตอบเสียงเย็นชากลับมา ด้วยยังรู้สึกโกรธพี่ชายตัวเอง

ไม่หายที่อาจหาญทำร้ายจิตใจเพื่อนรักของเธอต่อหน้าต่อตา

“อิม” อธิษฐ์เพียงพยักหน้ารับคำ

“สวีสวีคะพี่ไอซ์ สวีสวีคะพี่ลูกหยี” วาดฟ้ายกมือไหว้ลาคน
ทั้งสอง

“สวีสวีคะ”

ลดเองก็ยกมือไหว้ตามด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ดวงตาเรียวเล็ก
เศร้าสร้อยหลุมมองต่ำ ไม่อยากมองหน้าคนใจร้าย ก่อนจะเดินตาม
อลินออกจากห้องเพนต์เฮาส์ไป หัวใจดวงน้อยหนักอึ้งเหลือเกิน

“จ้ะหยีคงต้องขอตัวกลับก่อนนะไอซ์ ระบายไอซ์มามากแล้ว”

ลูกหยีขอตัวลา พยักหน้ากับลูกน้องสองคน

“อิม” อธิษฐ์รับคำแล้วเดินไปส่งแขกที่หน้าประตูลิฟต์ แต่ก็ต้อง
รอสักพักจนกว่าลิฟต์จะมา เพราะลิฟต์โดยสารมีเพียงตัวเดียวที่
อลินกับเพื่อนใช้ไปก่อนหน้านี้แล้ว

“บาย” ลูกหยีโบกมือให้ชายหนุ่มเมื่อลิฟต์มาถึงแล้ว

“เดี๋ยวก่อนหยี”

“หืม?”

“ไอซ์ขอผ้าเช็ดหน้าคืนด้วย”

“อ้อ...” หญิงสาวล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบผ้าเช็ดหน้า
ส่งคืนให้อธิษฐ์

“ตอนแรกหยีจะว่าจะเอาไปซักแล้วส่งคืนพร้อมเสื้อเลย”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวไอซ์เอาไปซักเองดีกว่า”

“คงเป็นของสำคัญของไอซ์มากเลยใช่ไหม ผ้าเช็ดหน้าเนี่ย” เธอ
พูดยิ้มๆ

“เปล่าหรอก ไม่มีอะไร” อธิษฐ์สั่นศีรษะ

“จ้ะแลกกันจริงๆ ละ บายนะ”

“บาย”

ร่างสูงโปร่งยืนรอรจนประตูลิฟต์ปิดลง เขาหันหลังเดินกลับเข้ามาในห้องเพนต์เฮาส์ ดวงตาคมก้มลงมองสำรวจผ้าเช็ดหน้าสีขาวในมือที่ปักชื่อของเขา มองอยู่นาน จากนั้นจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำ นำผ้าเช็ดหน้าไปซักกับสบู่ก่อนให้กลับมาสะอาดดังเดิม

อลินกลับมาห้องเพนต์เฮาส์อีกทีในช่วงเย็น หญิงสาวถาม
หาคนเป็นพี่ชายกับสาวใช้ทันทีที่กลับมาถึง

“พี่ไอซ์อยู่ในหอนะพี่บุง”

“คุณไอซ์น่าจะอยู่ในห้องหนังสือนะคะ” สาวใช้ตอบตามที่ทราบ

“โอเคค่ะ” ดาราสาวพยักหน้า เดินไปยังห้องหนังสือด้วยท่าที่มามัน เปิดประตูเข้าไปโดยไม่เคาะให้เสียเวลา ดวงตากลมโตแลเห็นพี่ชายนั่งอยู่ตรงมุมโซฟาอันเป็นที่ประจำ เขากำลังอ่านหนังสือด้วยอาการสงบ

“พี่ไอซ์” สาวร่างบางเดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ สองแขนทำเอวเอาเรื้อง

“มีอะไร” อริษฐ์เงยหน้าจากหนังสือขึ้นมอง

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย จงใจทำร้ายจิตใจไอ้ดาใช่ไหม”

“พูดเรื่องไร้สาระอีกแล้วนะอิงค์ พี่ทำอะไรซี”

“ก็เอาผ้าเช็ดหน้าของเพื่อนอิงค์ให้ก๊ิกของตัวเองไงล่ะ รู้ใหม่ว่า ดามันหน้าเสียขนาดไหนตอนที่เห็นพี่ไอซ์ทำแบบนี้”

เห็นคนที่ตัวเองรักกะหงุกกะหนิงกับผู้หญิงคนอื่นก็เจ็บพอแล้วยังต้องมาเห็นเขาเอาของของตัวเองให้ผู้หญิงคนอื่นอีก...เฮ้อ อลินเห็น้อยใจแทนเพื่อนนัก

“ฟังนะ อิงค์ต้องเลิกคิดไปเองได้แล้ว พี่ไม่ได้ตั้งใจทำร้ายจิตใจใครทั้งนั้น ผ้าเช็ดหน้าดาเป็นคณให้พี่เองไม่ใช่เธอ มันเป็นของพี่แล้ว พี่จะใช้ทำอะไรมันก็เป็นสิทธิ์ของพี่ อ้อ แล้วลูกหยีก็ไม่ใช่ก๊ิกของพี่ด้วย”

อธิษฐ์อธิบายด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

“ไม่ใช่กิ๊ก? แต่พวขึ้นมากุยงานถึงเพนต์เฮาส์ได้ทั้งๆ ที่พีไอซ์หวงพื้นที่ส่วนตัวจะตาย เวลาคุยกัันก็จู้จี้ดู่ดี อิงค์มองแล้วยังเลียนจนอยากจะอ้วกเลย” อลินแสร้งยกมือทาบอก ทำหน้าเหมือนอยากคลื่นได้ประกอบคำพูด

“เฮ้อ พีไอซ์อยากคุยกัับเราแล้ว คนอะไรจำญาติตัวเองไม่ได้” อธิษฐ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“อะไรนะ! ญาติ?” หญิงสาวเบิกตาโพลง

“ก็ไชนะสิ ลูกหยีเป็นหลานของคุณปูธาม น้องชายคนเล็กของคุณปูเรา เท่ากับว่าลูกหยีเป็นลูกที่ลูกน้องกับพวกเรา ถ้าไม่เชื่อก็ลองไปเช็กนามสกุลของลูกหยีดูว่าเป็นตระกูลเหมือนพวกเราไหม”

“จั้นเหรอ...อิงค์ก็คุ่นหน้าอยู่ แต่ทำไมไม่เห็นจู้จักเลย” อลินพึมพำเบาๆ ไบหน้าสวยฉายแววครุ่นคิด

“คงจะจู้จักหอรอก เวลามีงานเลี้ยงที่ไรต์ตัวเองก็เลี้ยงการพบปะเครือญาติตลอด อีกรอยคุณปูของเราที่มีพี่น้องหลายคน ตระกูลเรามันเป็นตระกูลใหญ่อยู่แล้ว”

“เหะๆ ไอเค ญาติก็ญาติเนอะ” คนไม่ชอบพบปะญาติยิ้มเจื่อนกัว่าแล้วทำไมเธอคุ่นหน้าลูกหยีเหมือนเคยเห็นตามงานเลี้ยง

“อะแถม แต่ยังไม่กั้เถอะ...” อลินกระแอมกั่อนกลับมากัทำที่เคร่งขรึมดังเดิม

“พีไอซ์ก็ไมค์ควรเอาผ้าเช็ดหน้าของไ้อ้ด้าให้ผู้หญิงคนอื่นอยู่ดี ต่อให้ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นญาติกับเรากัก็ตาม อิงค์มาเตือนแค่นี้แหละ อย่าทำให้ไ้อ้ด้าเสียใจบ่อยๆ ไมจั้นอิงค์จะไม่ทน เข้าใจ?”

“แล้วทำยังงั้ดไปถึงจะไม่เสียใจ ต้องรับเป็นแฟนจั้นสิ” อธิษฐ์พูดประชด

“ได้แบบนั้นกัดี ยังงั้ดามันก็รักที่ข้างเดียวมาแปดปีแล้ว แอบ

รักตอนมอปลายสามปี จีบพีไอซ์สี่ปีตั้งแต่มันขึ้นปีหนึ่ง มันถึงเวลาที่พีไอซ์ควรใจอ่อนได้แล้ว”

“นี่อิงค์ เรื่องของความรู้สึกมันบังคับกันไม่ได้หรอกนะ เราไม่สามารถชี้นิ้วสั่งให้ใครรักใครได้ ถ้าคิดว่าสามารถสั่งพีให้ไปรักตาได้ จุ้นพีลองสั่งให้อิงค์ไปรักไอ้เจตบ้างได้หรือเปล่า” อธิษฐ์หมายถึง เจตเจตนิพัทธ์ เพื่อนสนิทของตนเอง

“บ้าเหอ แล้วเรื่องอะไรอิงค์ต้องไปรักพีเจตไม่ทราบ” อลินไวยหน้าดำหน้าแดง ด้วยไม่ชอบเจตนิพัทธ์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ฝ่ายนั้นกวนประสาทจะตาย

“เห็นมัย อิงค์ยังรักไอ้เจตไม่ได้เลย”

“แต่มันไม่เหมือนกันกับไอ้ดาสักหน่อย!”

“ไม่เหมือนยังไง”

“ก็มัน...โอ๊ย! ไม่คุยกับพีไอซ์แล้ว เหนื่อยใจ อิงค์เอาเวลาไปเชียร์ให้ไอ้ดาดัดใจก็ได้ ไม่ต้องเอาแล้วพีไอซ์เนีย ผู้ชายดีๆ มีอีกเยอะ ถมเถ”

ว่าจบอลินก็สะบัดหน้า เดินจ้ำออกจากห้องหนังสือไปท่ามกลางสายตาขบขันแถมเอือมระอาของพีชาย

มันจะมีอะไรแย่ไปกว่าการอกหักวันอาทิตย์และต้องตื่นไปทำงานในเช้าวันจันทร์...

เวลาตีห้า ลदानอนลิ้มตาอยู่บนเตียงนอนในความมืดสลัว ใบหน้าของสาวหมวยสุดแสนระทมทุกข์ เธอถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่อาจข่มตานอนต่อได้หลังจากที่สะดุ้งตื่นขึ้นมาตอนตีสี่

บทเพลงแสนเศร้าจากเพลย์ลิสต์คนอกหักในสมาร์ตโฟนยังดำเนินต่อไปเพลงแล้วเพลงเล่า ความคิด ความรู้สึกของลดาเองก็ไหลไปตามบทเพลงเหล่านั้นเช่นกัน

“มันถึงเวลาที่แกควรต้องมูฟออนได้แล้วหรือเปล่าวะ แปดปีมัน

นานพอแล้วสำหรับรักข้างเดียว”

ลดตาเอยกับตัวเองด้วยเสียงแหบแห้ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอคิดจะ
มูฟออน เธอคิดมาเป็นร้อยเป็นพันครั้ง แต่เธอไม่เคยทำได้เลยสักครั้ง

อธิษฐ์เป็นผู้ชายเพอร์เฟกต์ที่ลดตาใฝ่ฝันอยากยื่นเคียงข้างเขาใน
ฐานะภรรยา เขารูปร่างหน้าตาดี หน้าที่การงานดี ฐานะดี ถึงจะยังไม่รู้
นิสัยใจคอขนาดนั้น แต่เขาก็เป็นคนที่น่ารักสำหรับเธอ ความสัมพันธ์
ของเขากับเธอคงไม่ใช่เรื่องยากหากเขาแจ้งประตูลูกศรใจสักนิดให้เธอเข้าไป

ทว่าผ่านมาแปดปี ประตูปานนั้นไม่มีทีท่าว่าจะเปิดออก แถม
ยังล็อกกุญแจแน่นหนาเสียด้วย

“พีไอซ์ดูมีความสุขมากตอนอยู่กับคุณลูกหยี แกเทียบอะไรคุณ
ลูกหยีไม่ได้เลยดา”

ลดตาตัดพ้อ ผู้หญิงคนนั้นดูมั่นใจ ทำงานเก่ง สวย และฉลาด
ส่วนเธอไม่เคยมั่นใจในตัวเอง หน้าตาไม่ได้ดีอะไร หน้าที่การงานกึ่งๆ
หากนำมาเปรียบเทียบกันว่าใครควรจะได้ยื่นเคียงข้างอธิษฐ์อย่างสง่า
งาม เธอคงไม่ใช่คนที่ถูกเลือกอยู่แล้ว

“บายซีแพ้อัย ฮือ!”

หญิงสาวพลิกกายนอนคว่ำ กัดหน้าลงกับหมอนพร้อมกับส่ง
เสียงครางออกมาด้วยความสิ้นหวัง เกลียดตัวเองเหลือเกิน...เกลียดที่
ตัวเองคือ ลดตา พรึ่มพรรณ

รุ่งเช้า ลดตาฝืนสังขารลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัว เสร็จแล้วก็ลง
ไปปรับปรุทานอาหารเข้ากับบิดา มารดา หลังจากอิมข้าวแล้วก็เดิน
ออกจากบ้านไปยังร้าน Big Shop อันเป็นสถานที่ทำงานของตนเอง

ระหว่างกำลังเดินๆ อยู่ สมาร์ทโฟนในมือก็มีเสียงแจ้งเตือนจาก
แอปพลิเคชันไลน์ขึ้นมา เธอจึงหยุดเดินเพื่อเปิดดู เป็นอินที่ส่ง
ข้อความมาในกรู๊ปไลน์ ว.อ.ด. นั่นเอง

อ.อิงค์ : ไอ้ดา นอนจมกองน้ำตาตายไปแล้วหรือยัง

ลดายิ้มขัน แม้กำลังอยู่ในอารมณ์เสียใจ แต่ก็พิมพ์ข้อความโต้ตอบกลับไปอย่างนิ่งสนุก

ด.ดา : ตายแล้ว กำลังจะไปหาแกที่เพนต์เฮาส์ จะพาแกไปอยู่ด้วย

อ.อิงค์ : อย่ามาเลย เดี่ยวทำบุญไปให้

ว.วิว : พวกแกนี่ตีกันแต่เช้าเลยเหออ

อ.อิงค์ : แต่ก่อนที่ยมบาลจะมาจับตัวไอ้ดา มีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่แกต้องรู้ก่อน

ด.ดา : เรื่อง?

อ.อิงค์ : ฉันจะไลน์บอกแกตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว แต่ฉันลืม

ว.วิว : แล้วสรุปมันคือเรื่องอะไรวะ

อ.อิงค์ : พี่ถูกหยีไม่ใช่ก็พี่ไอ้ชนะ เขาเป็นญาติห่างๆ ของเรา

ว.วิว : เซี่ย คดีพลิก!

ดวงตาเรียวเล็กของลดดาเบิกกว้างเท่าที่จะกว้างได้ เมื่อได้รับทราบชุดข้อมูลใหม่จากอลิน หัวใจดวงน้อยสั่นไหว รู้สึกเหมือนตัวเองถูกจุดขึ้นมาจากก้นเหวลึก

อ.อิงค์ : เอ้อ แล้วก็ ผ้าเช็ดหน้าของไอ้ดาที่พี่ไอ้ชให้พี่ถูกหยีใช้ อะ ฉันเห็นมันตากอยู่ที่ราวตากผ้า พี่ไอ้ชไม่ได้ยกให้เลย เลิกเศร้าได้แล้วนะคะเพื่อนรัก

โอ... ลดารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังล่องลอยขึ้นไปบนสวรรค์

ฟุตพาทแข็งๆ กลายเป็นปุยุเมฆนุ่ม มันทั้งเบาสบายและโล่งใจ ความรู้สึกเศร้าหมองมลายหายในพริบตา เหลือความกรุ๋นโกร๋นไว้เพียงน้อยนิด

‘ชิ แต่ถึงยังไงก็ใจร้ายอยู่ดีนั่นแหละน่า’ ลดาคิดเคียดแค้นแบบไม่จริงจังนัก ริมฝีปากสีชมพูเผยอยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่
เย็นนี้ต้องฉลอง
ฉลองให้แก่การมูฟออนเป็นวงแหวนดาวเสาร์ของตัวเอง!

ร้าน Big Shop เป็นตึกแถวสามชั้นขนาดใหญ่เหมือนบ้าน ของลดา ชั้นล่างเป็นออฟฟิศขนาดเล็ก (เล็กมาก) สำหรับให้ลูกค้าเข้ามาติดต่อดีลงาน ประตูกระจกของร้านตกแต่งด้วยสติ๊กเกอร์ที่ร้านและรายละเอียดการรับทำสิ่งต่างๆ ซึ่งมีสีสันดูฉลาด บ่งบอกสไตล์ความชอบของเจ้าของร้านได้เป็นอย่างดี

ส่วนชั้นสองกับชั้นสามจะเป็นสถานที่สำหรับฝ่ายผลิต เมื่อลดาออกแบบกราฟิกเรียบร้อยแล้วตามbriefและเป็นทีพอใจของลูกค้าแล้ว ก็ จะส่งให้ฝ่ายผลิตข้างบนนำไปสานต่อ เช่น ทำสติ๊กเกอร์ นามบัตร ป้ายไวนิล ป้ายสแตนดี ป้ายโฆษณา และอื่นๆ อีกสารพัด

“มึงใส่เสื้ออะไรของมึงวะดา เหมือนเสื้ออาม่าที่บ้านกูเลย”

‘เฮียบิก’ เจ้าของร้าน Big Shop และเป็นเจ้านายของลดา เป็นชายวัยสามสิบแปดปี รูปร่างสูงใหญ่ออกไปทางท้วมนิดๆ ย่อมผมสีสัน แสบตา ผิวขาวอย่างคนเชื้อสายจีน เขามักแต่งกายด้วยเสื้อยืดแบบวัยรุ่นกับกางเกงยีนที่ตัวเองคิดว่ามันเท่ที่สุดแล้ว จึงชอบมาวิจารณ์การแต่งตัว รูปร่างหน้าตาของลูกน้องในร้านอยู่เสมอ คนโดนบ่อยสุดเห็นจะเป็นลดานั่นละ เพราะเธอเป็นลูกน้องหัวเรี่ยวหัวแรงของเขา เห็นหน้ากันบ่อยสุดในบรรดาลูกน้องคนอื่น

“ดาใส่เสื้อวินเทจต่างหาก” ลดาตอบเสียงชินชา ไม่อยากถือสา

ความปากร้ายของเจ้านายตัวเองมากนัก ตอนนี่เธอกำลังใช้สมาธิจดจ่ออยู่กับการใช้โปรแกรมตัดต่อภาพ

“เออนั้นแหละ โคตรแกล่เลย”

“แก็กั้แก็คะ” หญิงสาวถอนหายใจ คร้านจะต่อปากต่อคำ

“ว่าแต่เฮียบ๊ิกเถอะ ปายสองโมงกว่าแล้วเพิ่งจะเข้าร้าน” แม้จะรู้ว่าการเข้าร้านสาย หรือบางที่ไม่เข้าร้านเลยเป็นเรื่องปกติของเจ้านาย แต่ลดาก็แสร้งทักท้วงไปอย่างนั้น เพราะไม่อยากจะให้เขาโยงบทสนทนา มาเข้าเรื่องการแต่งกายของเธออีก

“ภูก็มีธุระของภูสิวะ เอ้า ชื่อขนมมาฝาก” ชายหนุ่มวางถุงใส่กล่องโดนัทเจ้าดังลงบนโต๊ะของลูกน้องสาว ก่อนจะผละไปเอนหลังบนโซฟา หยิบสมาร์ตโฟนมาเล่นเกม

“ไอ้ย กำลังอยากกินเลย ขอคุณนะเฮียบ๊ิก” ลดาคลี่ยิ้มกว้าง ดวงตาดูกวาวภายใต้แว่นกรองแสงเหมือนเด็กเห็นขนม รีบเปิดกล่องโดนัทกินทันที

เฮียบ๊ิกนั้นปากร้ายมากก็จริง...แต่เขาก็มีข้อดีอย่างหนึ่ง (และอย่างเดียว) คือมีน้ำใจกับลูกน้องเสมอ เขามักหอบหิ้วขนม หรือสั่งอาหารดีๆ มาเลี้ยงประจำ นี่กระมังทำให้เธอทนทำงานกับเขาได้

“เออ จะว่าไปมึงก็ทำงานกับภูมาเป็นปีแล้วนะดา ภูยังไม่เห็นมึงมีแฟนสักคน” คนเป็นเจ้านายพูดไปเล่นเกมไป

“ไอ้ย แค่ทำงานก็หมดไปแล้วหวัน ได้หยุดแค่วันอาทิตย์วันเดียวก็อยากนอนพักผ่อน ดาจะเอาเวลาที่ไหนไปหาแฟน” ลดาตอบขณะเคี้ยวโดนัทตุ้ยๆ มือก็คลิกเมาส์ทำงานไปด้วย

“เออ แต่อย่างว่าแหละ เด็กกะโปโลอย่างมึงผู้ชายที่ไหนจะมาชอบ เพอะพะเงอะงะ วันแรกที่มาสัครงานยังใส่รองเท้าผิดข้างเลย” เขาหัวเราะร่วนเมื่อนึกถึงเหตุการณ์วันนั้น

ลดาเองก็อดหัวเราะตามไม่ได้ วันที่เธอมาสัครงานที่ร้านนี่เธอ

ตื่นสาย ด้วยความที่ลนและรีบมากจึงสวมรองเท้าผ้าใบข้างหนึ่ง รองเท้าแตะข้างหนึ่งวิ่งออกมาเรียกมอเตอร์ไซค์วิน ปะป๊ากับหม่าม้า ของเธอก็ไม่มีใครทักท้วง เพราะทั้งคู่กำลังปั่นปิ้งที่เธอตันทุ้งออกไป หางานข้างนอกแทนที่จะอยู่เฝ้าร้าน ทำมาหากินอยู่กับบ้าน

ตอนมาถึงร้าน เฮียบ๊ิกทักเรื่องรองเท้าของเธอเป็นอย่างแรก เธอ ทั้งเงินทั้งอายุ เขาสัมภาษณ์เธอด้วยน้ำเสียงดูดันและเคร่งเครียด เธอก็ตอบเสียงสั้นแบบล่อๆ ด้วยความกลัวเกรง ในหัวคิดไปแล้วว่าคงจะ ไม่ได้งานนี้แน่ๆ ทว่าผิดคาด เมื่อเขาตกลงรับเธอเข้าทำงานทันทีที่จบ การสัมภาษณ์ มันง่ายเสียจนลดาตั้งตัวไม่ทัน พอร์ตพอลิโอโซว์ผลงาน ที่เธอตั้งใจทำมาดีดี เพราะกลัวเขาไม่เชื่อว่าเธอทำกราฟิกได้เนื่องจาก จบมาไม่ตรงสาย เขาไม่ได้เปิดดูสักรหน้าเลยด้วยซ้ำ

จากวันนั้นถึงวันนี้ลดาจึงได้ข้อสรุปว่า เจ้านายของเธอเป็น ประเภทภายนอกดูดีและปากร้าย แต่ภายในกลวงโป้...เป็นคนไม่มี อดอะไรนอกจากมีเงิน

“แต่ถึงจะไม่มีผู้ชายที่ไหนมาชอบดาก็ไม่แคร์หรอก ดามีคนที่ดา รักอยู่แล้ว”

“ใครวะ” เฮียบ๊ิกเลิกคิ้ว ละสายตาจากเกมขึ้นมามองหน้า ลูกน้องสาว

“บอกไปเฮียบ๊ิกก็ไม่ว่าหรอก”

“เออ แต่ถ้าได้กันเมื่อไหร่ก็อย่าลืมพามาให้กูรู้จักแล้วกัน”

“ถ้าได้กันจริงๆ เฮียบ๊ิกไม่มีทางได้เห็นดาพาเขามาให้กูรู้จักหรอก ค่ะ เพราะดาจะลาออกจากที่นี่เป็นอย่างแรก หลังจากได้กับเขาแล้ว”

สาวหมวยคิดในใจ แต่กระนั้นก็ตอบเจ้านายด้วยน้ำเสียงสดใส พร้อมรอยยิ้มเสแสร้งที่เธอไม่ทันได้สังเกตเห็น

“ได้เลยคะเฮีย”

ลดทำให้รางวัลตัวเองด้วยการออกมาขอปingsเล็กๆ น้อยๆ ที่ห้างสรรพสินค้าหลังเลิกงาน วันนี้ทั้งวันเธออารมณ์ดีมากเป็นพิเศษตามประสาคนเพิ่งหายจากอาการอกหัก

“รู้แล้วนะ ม้าไม่ต้องห่วง ดาจะรีบกลับไม่เกินสองทุ่ม”

ร่างเล็กแนบหูกับหน้าจอสมาร์ตโฟนระหว่างเดินขึ้นบันไดเลื่อนมาจากอุโมงค์รถไฟฟ้าใต้ดิน ซึ่งเชื่อมต่อกับห้างสรรพสินค้าอันเป็นจุดหมายปลายทาง

หญิงสาวแวะรับประทานอาหารในร้านฟาสต์ฟู้ดที่ชอบ ไปขอปingsเครื่องสำอางอย่างสองอย่าง เสร็จจากนั้นก็ตรงไปร้านขายหนังสือกึ่งอุปกรณ์เครื่องเขียนที่เธอชอบที่สุดและรู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้มาเยือน

“สีน้ำเงินหมด สีแดงหมด” ลดาเพิ่มพำระหว่างหยิบขวดสีน้ำใส่ตะกร้า หยิบกระดาษวาดรูปปึกหนึ่ง และพู่กันด้ามใหม่สามด้าม

“แต่อยากได้สีชอล์กด้วย” เธอทอดอาลัยมองกล่องสีชอล์กบนชั้นวาง แต่ในที่สุดก็ต้องตัดใจด้วยราคาของมันแพงเกินไป งบประมาณของเธอมีจำกัด

“ไว้ขายรูปได้จะมาซื้อใหม่ละ” ลดาบอกพลางเอื้อมมือไปแตะมันเบาๆ

เธอมีอาชีพเสริมคือวาดรูปลงขายบนเว็บไซต์ของต่างประเทศ และเปิดแอกเคาน์รับจ้างวาดรูปบนโซเชียลมีเดียอย่างทวิตเตอร์ เธอก็ได้เงินบ้างเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้มากมายอะไร ประกอบกับว่าเธออยากจะรับงานช่วงไหนด้วย เพราะเธอมองว่าการวาดรูปคือความสุขส่วนตัว มันทำให้จิตใจของเธอโยยเป็นอิสระ จึงไม่อยากให้ผู้อื่นมากะเกณฑ์

สาวหมวยผละจากไซนขายอุปกรณ์เครื่องเขียนไปยังไซนขายหนังสือ ขณะกำลังเดินดูหนังสือโน่นนี่ไปเรื่อยเปื่อยเธอก็เผลอไปชนกับ

ใครบางคนเข้าอย่างจัง

“ขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ”

ลดาลนลานรีบกำม้วนหน้าขอโทษขอโพยอีกฝ่าย เธอมองเห็น รองเท้าหนังสีดำงาบ ไล่สายตาขึ้นมาเรื่อยๆ ก็เห็นว่าเขาเป็นผู้ชาย สวมชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม พอเงยหน้าขึ้นมองเท่านั้นละ...หัวใจของลดาล ตกลงไปกองอยู่ที่พื้น

“พะ...พีไอซ์!”

ใบหน้าขาวผ่องเป็นยอใยแบบนี้ เครื่องหน้าหล่อๆ แบบนี้ ริมฝีปากอímสีแดงเรื่อเหมือนพระเอกหนังจีนแบบนี้ จะเป็นใครไปได้ นอกจากอริษฐ์

“อím”

ใช่เลย ยิ่งตอบกลับเสียงเย็นชาแบบนี้ด้วย

“พีไอซ์มาทำอะไรที่นี่คะ” ลดาลเอ่ยถามขึ้นหลังจากสงบสติอารมณ์ตัวเองได้แล้ว

“มาซื้อเสื้อ”

“แต่ที่นี่ไม่มีเสื้อนะคะ มีแต่หนังสือกับเครื่องเขียน” สาวหมวยบอกพาสื่อ

“ก็รู้นี้ แล้วจะถามทำไม” อริษฐ์เลิกคิ้ว ถือนั่งหนังสือสองเล่มในมือไปชำระเงินที่เคาน์เตอร์

กว่าลดาลจะรู้ว่าถูกเขาประชด เธอก็ยื่นงวงจนเขาชำระเงินเสร็จ และเดินออกจากร้านไป โดยมีบอดีการ์ดสองคนที่ยืนรออยู่ข้างนอก เดินตามไปติดๆ

การได้เจออริษฐ์ตัวเป็นๆ อยู่ตรงหน้าแบบนี้มันต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันคือพรหมลิขิต และโชคดีเป็นของเธอแล้ว!

ลดาลรีบกลับไปเคาน์เตอร์ชำระเงิน หยิบของในตะกร้าส่งให้พนักงานด้วยความเร่งรีบ พอชำระเงินเสร็จ นำของทุกอย่างใส่ลงถุง

ผ้าของตัวเองเรียบร้อยแล้ว เธอก็รีบเท้าวิ่งออกจากร้านตามอริษฐ์ไป
อย่างไม่คิดชีวิต

‘อยากจะรักก็ต้องเสีย เออวะ เป็นไงเป็นกัน!’

“พีไอซ์ ไปทานข้าวกับดาไหมคะ”

หญิงสาวร้องถามในตอนที่ยังไปเกือบจะถึงตัวเขา ร่างเล็กหยุด
หอบหายใจ พร้อมกับแผ่นหลังสีน้ำเงินเข้มที่หยุดนิ่งลง บอดีการ์ดของ
เขาหันมามองเธอ ก่อนเขาจะค่อยๆ หันมามองตาม

“ว่าอะไรนะ”

“ไป...ทานข้าวกับดานะคะ”

ลดทากะพริบตาปริบๆ หัวใจสั่นรุนแรงกับคำตอบที่กำลังจะได้รับ
ในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า ต่อให้เขาปฏิเสธ เธอก็ไม่เสียใจ อย่างน้อย
เธอได้ทำคะแนนเต็มที่แล้ว

“ก็ได้ ไปสิ”

และคำตอบที่ได้รับจากเขาก็ทำลดทากยิ่งมกว้าง แสบกระโดด
โลดเต้นด้วยความดีใจ แม้จะอิมแสนอิมจากอาหารฟาสต์ฟู้ดที่เพิ่งกิน
มา แต่เธอก็พร้อมจะจุกตายหากได้กินข้าวกับพีไอซ์อีกรอบ